

Saray rejiminin "Tasarruf Paketi"

Açıklanan "tasarruf paketi" Erdoğan-Şimşek ekibinin seçim sonrasında emeğe karşı girişecekleri saldırı kampanyasının ilk adımı. Bunun arkasını getirmenin ha-

zırlıkları içindeler. Yeni adımlar, sadece kamu kesimiyle sınırlı kalmayacak, işçi sınıfının tamamını hedef alacak. Saray rejimi eliyle krizin tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmayı

hedefleyen bu paketleri önlemek ve geri püskürtmek için işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, dayanışma, örgütlenme ve mücadeleyi yükseltmekten başka bir yolu yok. **s.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 09
28 Mayıs 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Faşist baskı ve zorbalığı geri püskürtmek için...

Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini büyütelim!

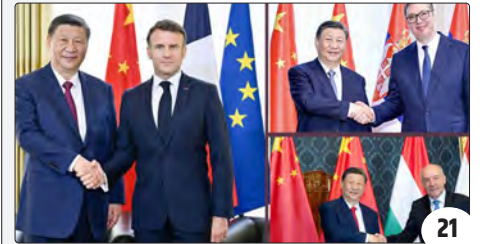
Kiminle, ne için "Normalleşme"?

Sermayenin temsilcileri arasındaki ilişkilerin "normalleşmesi", işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında bir şey değiş-tirmeyecektir.

Haziran Direnişi'nin 11. yılı

Kobani Davası, Gezi Direnişi Davaları, 1 Mayıs tutuklamaları gösteriyor ki histerik saldırganlığın gerisinde büyük bir korku yatıyor.

Şi Jinping'in Avrupa ziyareti

Çin, hemen her açıda benzeri görülmemiş bir yükseliş içindedir ve dünya siyasetinin seyrini belirlemede ABD'nin biricik küresel rakibidir.

Faşist baskı ve zorbalığı geri püskürtmek için:

Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini büyütelim!

Gerici-faşist iktidarın işçi sınıfını, emekçileri ve toplumsal mücadele güçlerini hedef alan faşist saldırıları artarak devam ediyor. Taksim 1 Mayıs'ının ardından startı verilen gözaltı-tutuklama terörü ve Kabanê davasında çıkan cezalar söz konusu saldırganlığın son örnekleri oldu. Bu kurlarsız ve ölçsüz saldırganlık "yeni yargı paketleri", anayasa değişikliği hazırlıkları, gece yarısı duyurulan yönetmelik değişiklikleri vb.yle tahkim edilmek isteniyor.

Komünistler, 31 Mart yerel seçimlerinin ardından gerici-faşist rejimin çok yönlü saldırılarının yoğunlaşacağına işaret etmişti. Ekonomik-mali krizin faturasını yeni bir boyutta emekçilere dayatmaya hazırlanan iktidarın, buna paralel olarak faşist baskı ve zorbalığı tırmandıracağına vurgu yapmıştı.

"Ekonomik ve sosyal yıkım saldırısının kaçınılmaz olarak doğuracağı hoşnutsuzluk ve mücadeleleri dizginlemek üzere, baskı ve terör rejiminin yeni bir düzeyde pekiştirilmesi ise aynı saldırı sürecine eşlik edecek olan politik boyutu oluşturmaktadır. İşçi sınıfı hareketi, genel toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci hareket sosyal yıkımla bağlantılı bu saldırı alanının ana hedefleri durumundadır." (Yerel seçimler ve sonrası, EKİM, Sayı:333, Nisan 2024)

1 Mayıs'tan bugüne, 3-4 haftalık dönemde yaşananlar dahi bu tespiti doğrulamış bulunuyor. Bu yönüyle, 1 Mayıs üzerinden estirilen gözaltı-tutuklama terörü hem işçi sınıfına hem de toplumsal

mücadele güçlerine dönük açık bir mesaj niteliği taşımaktadır. Zira rejim, ekonomik krizin yükünü bütünüyle omuzlamış bulunan, IMF'siz IMF programı ile sefaleti derinleşen ve her geçen gün hoşnutsuzluğu artan emekçilere 1 Mayıs üzerinden bir nevi parmak salladı.

Uzun bir süredir ve halihazırda saldırının ilk hedefinde olanlar ise devrimci, ilerici-sol güçler ve Kürt hareketidir. Son bir ayda yaşanan gözaltı-tutuklama saldırılarının bilançosu ve Kobanê davası üzerinden verilen cezalar bu olguyu açıkça ortaya koymaktadır.

Sürekli gündemde tutulan "yeni anayasa" tartışmaları, gerici-faşist rejimin son yıllarda yoğunlaşan fiili-keyfi uygulamalarına anayasal zemin kazandırmayı amaçlamaktadır. Bu açıdan olası anayasa değişikliği faşist tek adam rejiminin yeni bir düzeyde kurumlaşması ve kalıcılıştırılması anlamına gelmektedir.

"Dinci-faşist iktidarın seçimler sonrası için hazırlandığı dördüncü bir önemli saldırı adımı, bugüne kadarki siyasal kazanımlarına anayasal düzeyde hukuksal bir biçim vermek üzere düşünülen 'yeni anayasa'dır. Bu hazırlık doğal olarak dinci-gerici esasların kamusal ve toplumsal yaşama yeni bir düzeyde dayatılmasına yönelik bir dizi adımın önünü açmak niyet ve hesabını da içermektedir." (a.g.y.)

Anayasa tartışmalarına paralel olarak gündeme getirilen ve hayata geçirilen düzenlemeler de bu aynı hedefle ilişkilidir. Gece yarısı devreye sokulan karar-namelerin, arkası kesilmeyen yönetme-

lik değişikliklerinin, peşi sıra meclisten geçirilen "yargı paketlerinin" muhtevası, tümüyle gerici-faşist rejimin "bekasını" güvencelemeye dönüktür. Tümü bir arada aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilerin siyasal hak ve özgürlüklerini hedeflemektedir. Öyle ya, gerici-faşist iktidarın "bekası" için en büyük tehlike çoklu krizlerin bunalttığı emekçilerin öfkesidir. Bu öfkenin sokak ve kitle mücadelelerine evrilmesidir. İktidarın "Gezi sendromu" da Taksim fobisi de bu korkunun dışı vuru mudur.

Geçtiğimiz günlerde Resmi Gazete'de yayınlanan ve "Seferberlik İlanı" yetkisini Erdoğan'a veren yönetmelik değişikliği ise, iktidarın olası toplumsal mücadelelere dönük hazırlığının boyutlarını ortaya koymaktadır. Her türden farklı sesi "terörist" ilan eden, hak arama mücadelelerini "milli güvenlik" sorunu olarak kodlayan, aynı saçma gerekçe üzerinden grevleri yasaklayan bir iktidarın, böylesi bir yetkiyi Erdoğan'a vermesi başka türlü okunamaz. Yine, içeride ve dışarıda Kürt halkına karşı saldırganlıkta gemi azyıya alan, Kürt sorunu üzerinden kirli savaşın dozunu arttırmak için fırsat kollayan gerici-faşist rejimin, yeri geldiğinde bu "yetkiyi" kullanacağından kuşku duymamak gerekiyor.

Söz konusu yönetmelik değişikliğinin bir diğer boyutunu ise dünya ölçeğinde kızışan emperyalist hegemonya mücadeleleri oluşturuyor. Hegemonya krizinin yoğunlaştığı Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve Asya-Pasifik'te yaşanacak olası provokasyonların çok daha kapsamlı savaşların önünü açabileceği giderek genel bir kanı haline geliyor. Batı emperyalizmine

göbekten bağlı olan Türk sermaye devletinin, ABD ve NATO adına ülkeyi savaşa batağına sürükleyeceği ve bunun için "seferber" olacağı ise açıktır.

"Seferberlik ilanı" bağlamında son olarak altı çizilmesi gereken nokta ise şudur. Gerici-faşist rejim, iktidar gücünü elinde tutmak için "seferberlik ilanı" dahil her türlü yol ve yöntemi kullanmaktan geri durmayacaktır. 2016 yılından beri ülkeyi OHAL koşullarında yöneten faşist tek adam rejiminin, "iç-dış tehditler", "beka sorunu", "terörizm" vb. bahanelerle bugüne kadar altına imza attığı kirli icraatlar bunun dolaysız kanıtıdır. 2015 yılında tek başına iktidar olma koşullarını yitirdiğinde kirli savaş başlatmaktan geri durmayan, gerici-cihatçı tetikçiler eliyle katliamlar gerçekleştiren bir iktidardır söz konusu olan.

Bütünlüğü üzerinden bu gelişmeler en başta toplumun emekçi kesimleri için büyük bir tehdit ve tehlikedir. Zira bu kapsamlı zorbalık, ekonomik krizin faturasını omuzlamış bulunan işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını derinden etkileyecektir. İktidar, emekçileri faşist baskı ile kuşatıp edilgenliğe mahkum ederek acı faturayı sorunsuzca onlara ödetmeye devam etmenin hesabını yapmaktadır.

Dolayısıyla, söz konusu kapsamlı faşist saldırganlığı boşa düşürmek ve geri püskürtmek için işçi sınıfı ve emekçiler bir yandan kendisine dayatılan sefaleti ve sosyal yıkımı reddetmeli öte yandan siyasal hak ve özgürlükleri için mücadeleyi büyütmelidirler.

Kiminle, ne için “normalleşme”?

E. Bahri

31 Mart seçimlerinde ağır bir hezimetle uğrayan AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan; tehdit ve hakaret dilini kısmen “değiştirmek” zorunda kaldı. Zira, geniş kitlelerin seçimlerde gösterdiği “pasif” tepki, saray rejiminin meşruiyetini ortadan kaldırdı. Ancak mecburiyetten kaynaklanan söylemdeki bu kısmi değişim, dinci-faşist zihniyetin de değiştiği anlamına gelmiyor.

AKP-MHP rejiminin 31 Mart sonrasındaki icraatları, emekçilere düşman ve kokuşmuş zihniyetin aynı şekilde yönetmeye devam ettiğini gözler önüne serdi. Taksim'i emekçilere kapatan bu zihniyet, 1 Mayıs'ın hemen ardından ilerici-devrimci güçlere karşı adeta “sürek avı” başlatarak topluma şu mesajı verdi: “Zorbalar işbaşındadır. Keyfi polis baskınları, ısmarlama yargı kararlarıyla tutuklamalar devam edecek...”

Saraçhane'deki 1 Mayıs eylemine katılan en az 60 kişinin evi basıldı. Onlarcası ise tutuklandı. Polis evlere baskınlar düzenleyip insanları gözaltına alırken, sahneye çıkan faşist partinin şefi Devlet Bahçeli, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyenlere kin kusturdu; Taksim 1 Mayıs'ına katılanlar için “Biliniz ki, haçlı kalıntısı ve düşman bakiyesidir” dedi. Tehdit ve uyduruk laflardan oluşan nutkunda Marx'a da dil uzatan faşist Bahçeli, sistemin kendisine biçtiği o sefil rolü birkez daha mecliste sahneledi.

Saray rejimi evlere gece yarısı baskınlar düzenlemek, kitlesel tutuklamalar yapmak gibi “rutin” işlerine devam ederken, 2 Mayıs'ta CHP Genel Başkanı Özgür Özel ile Tayyip Erdoğan görüşmesi gerçekleştirildi. Görüşme henüz gerçekleşmeden “siyasette normalleşme” tartışmaları başlatıldı. Her zaman “kutuplaşma, düşmanlaştırma, şeytanlaştırma” politikalarıyla etrafa kin saçan saray rejiminin sözcüleri de konuya dair açıklamalar yaptı. ‘Siyasette normalleşme’ üzerine övgü dolu laflar edip, bunun “özlenen bir tablo” olduğunu bile söylediler. Dinci-gerici cenahta riyakarlık yine her zamanki gibi zirve yaptı.

Özgür Özel ile CHP tarafı ise, saray rejiminin yarattığı “kutuplaşmayı” ortadan kaldırmakla mükellef olduğunu açıkladı. Parti yöneticileri, Türkiye'nin

birinci partisi olmasının CHP'ye bu misyonu yüklediğini savundular. Özel, “tüm toplumu kucaklama” söylemiyle 1 Mayıs'ta Saraçhaneye gitti, ertesi gün AKP şefiyle görüştü, 3 Mayıs'ta DEM Parti eş başkanlarını ağırladı, 6 Mayıs'ta Denizlerin anmasına katıldı, 7 Mayıs'ta MHP şefi Devlet Bahçeli'yi ziyaret etti, devamında saray beslemesi troller ordusunun yöneticilerinden birini makamında kabul edip fotoğraflar çekirdi...

Toplumun geniş kesimleri, 2002'den beri işbaşında olan dinci-gericilerin tehdit, hakaret ve küfür karışımı vaazlarından elbette bıkip usandı. Farklı söylemler duymaya susamış bir toplum yaratan Erdoğan yönetiminin “kutuplaştırma” politikası 31 Mart'ta hezimetle uğradı. Hezimetin etkilerini sınırlamak, yeni koşullara uygun kirliliği planlar yapabilmek için zaman kazanmak, içine düştükleri “meşruiyet krizini” kısmen de olsa unutturmak isteyen saray rejimi için “normalleşme” bir ihtiyaç haline geldi. Nitekim Tayyip Erdoğan Özgür Özel'in görüşme talebine hemen olumlu yanıt verdi. Oysa AKP şefi kısa süre öncesine kadar Özel'e hakaret eden bir üslupla konuşuyordu.

Peş peşe gerçekleştirilen görüşmelerin ardından yapılan açıklamalarda dinci-faşist rejimin şefleri “normal” kışılmış gibi topluma sunuldu. Öyle ki, Özgür Özel'in MHP şefiyle yaptığı görüşme hakkında dizdiği övgüler “akla ziyan” cinstendi. Hem de çok zaman önce değil 11 Nisan'da faşist parti şeflerinden Feti Yıldız'ın Özel'i ölümle tehdit etmesine rağmen. Neyse ki, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyenlere “düşman bakiyesi” diye saldıran Devlet Bahçeli “normal” değil bir faşist olduğunu hatırlatmakta gecikmedi.

Özgür Özel'in ülkenin üzerine bir kabus gibi çöken dinci-faşist şefleri ve trollerini “normal” diye sunmasına farklı kesimlerden tepkiler geldi. Evet, toplumun çoğunluğu “kutuplaştırıcı” ve kendisine biat etmeyi düşman ilan eden zihniyetten bıktı. Ancak baskı ve zorbalığa dayalı bir rejim kurup ülkeyi yağmalayan, emekçileri derin bir sefaletle iten, kadınlara düşman olan, gençleri geleceksiz bırakan, çocukları orta çağ artığı ideolojisiyle zehirleyen sermaye iktidarının önde gelen temsilcilerinin makyajlanıp “normal” diye pazarlanmasına da karşıdır.

“Normalleşme” girişimi bağlamında atılan adımlara dair farklı eleştiri ve uyarılar da yapıldı. Bu tür değerlendirmeler daha çok CHP'ye yakın çevre ya da kişilerden geldi. Bu tartışmalar devam ederken, sokaklara çıkacağını ilan eden CHP bir eylem planı açıkladı. Bu dönemin “yumuşama” olarak tanımlanamayacağını söyleyen Özgür Özel, “sokaklarda, meydanlarda, Meclis'te ve sahada toplumun sıkıntılarını gündeme getirmeye devam edeceklerini, bu kapsamda Merkez Yönetim Kurulu'nu Soma faciasının yıldönümünde Soma'da toplayacağını” söyledi.

Cumhuriyet.com.tr'de yer alan “Yumuşama” yok: CHP alanlara çıkıyor” başlıklı habere göre eylem programı şöyle: 18 Mayıs'ta “laik eğitim” ve “çağdaş müfredat” çağrısıyla atanmayan öğretmenler ve aileleriyle İstanbul Saraçhane Meydanı'nda; 26 Mayıs'ta ise emeklilerle Ankara Tandoğan'da mitingler yapılacaktır. Yanı sıra Temmuz'da zam bekleyen asgari ücretlilerle “adalet” temalı miting gerçekleştirilecek.

CHP sermayeyi temsil eden sınıfsal yapısı gereği sokak eylemlerinden uzak duran bir politika izliyor. Zira “sosyal demokrat” olduğunu iddia etse bile ser-

mayeyi temsil eden hiçbir parti kitlelerin sokaklara çıkıp hakları için mücadele etmesini istemez. Tek adama dayalı dikta rejim kurulurken CHP'nin kitleleri sokaktan uzak tutmak için çaba harcaması tesadüf değil, misyon gereğidir.

Hal böyleyken CHP'nin birden sokaklara çıkma kararı alması, saray rejiminin yarattığı yoksulluk ve sosyal yıkımın emekçiler için tahammül sınırlarını aşmasıyla bağlantılıdır. IMF'den övgü alan saray rejiminin yeni program ise bu durumu daha da vahim hale getirecektir.

Özünde "Mehmet Şimşek programına" itiraz etmeyen CHP, emekçilerin tepkilerini kendi potasına akıtma hesabıyla sokaklara çıkma kararı almış görünüyor. Emekçilerin kendi inisiyatifleriyle sokaklara çıkmak yerine bir düzen partisinin çizeceği alanda hareket etmesi her şeyden önce sermaye sınıfının talebidir. Zira tüm kapitalistler "Şimşek programı" adıyla anılan sosyal yıkım saldırısının bir an önce başlatılmasını sabırsızlıkla bekliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin IMF patentli programlara karşı büyük bir direnç gösterdiğini bilen sermaye sınıfı ve onun siyasi temsilcileri, bu tepkinin kontrol altında tutulmasına özel bir önem atfediyor.

AKP-MHP koalisyonunun kurduğu yağma ve talana dayalı mafyatik rejim, geniş kitlelerin düzenden umut kesmesine neden oldu. Bu ise sadece saray rejiminin değil bir bütün olarak kapitalist sistemin kitlelere "umut" pazarlama imkanını yitirmesi anlamına geliyor. Bu bağlamda "normalleşme" sadece güncel politik hesaplar için değil, sermaye düzeninin genel çıkarları için de gerekli hale gelmiş görünüyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, sermayenin temsilcileri arasındaki ilişkilerin "normalleşmesi", işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında bir şey değiştirmeyecektir. Dolayısıyla, emekçilerin kapitalistleri temsil eden partilerden medet ummaları için hiçbir sebep bulunmuyor. Bu süreçte emekçilerin saray rejiminin azgın saldırılarına devam edeceğinin farkında olmaları ve saldırı furçasına karşı birleşik, kitlesel ve fiili-meşru mücadeleyi esas almaları kritik önem taşıyor. CHP'nin düzenleyeceğini ilan ettiği mitinglere bel bağlamak ya da bu düzen partisinin saray rejiminin sosyal yıkım programlarına karşı net bir tutum almasını beklemek ham hayal olacaktır.

Unutulmamalıdır ki, kapitalist sistemde her şey sınıfsaldır ve işçi sınıfı ve emekçiler sınıfsal eksende birleşip mücadele etmeden sorunlarını çözemez, hiçbir talebini kabul ettiremez, hiçbir hakkını koruyamazlar.

Kobanê Davası ve "adalet"

A. Vedat Ceylan

Zamanında "Çözüm Süreci" adı altında Kürt Hareketi ile müzakereler yürüten sermaye devleti ve onun dümenindeki AKP, bir taraftan Kürt Hareketi'ni edilgen kılmanın yollarını ararken, diğer taraftan aba altından sopa göstererek onu güçten düşürmeye çalışıyordu. İktidar Kürt Hareketi'ne yönelik yıldırma, demoralize etme saldırılarına paralel olarak Kürt halkına "özgürlükler bahşedip" bir taşla iki kuş vurmak istiyordu: Birincisi, kolu kanadı kırık bir Kürt Hareketi, ikincisi, yaratılan o atmosferle felce uğratılmış bir sol hareket.

Eylül 2014'te IŞİD, Kobanê bölgesindeki köylere saldırmaya başladı. Aralık ayına kadar 300'ün üzerinde köyü ele geçirdi. IŞİD'in vahşetinden kaçan 150 bini aşkın kişi, sınırın karşı tarafındaki Suruç ilçesine sığındı. Bu arada "Çözüm Süreci" oyunu hala devam ediyordu.

IŞİD'in ilerlemesi karşısında avuçlarını ovuşturan AKP şefi Erdoğan, "Kobanê düştü düşecek" diye "müjde" veriyordu.

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) çağrısı ile 2014'te 6-8 Ekim tarihleri arasında özellikle Kürt illerinde kitlesel gösteriler gerçekleştirildi. Polis ve cihatçı çetelerin provokasyonları onlarca insanın ölmesine yol açtı. Olaylar ve işlenen cinayetler HDP ile lideri Selahattin Demirtaş'a fatura edildi.

2015 yılına girilirken "Çözüm Süreci", "Dolmabahçe Mutabakatı" iklimi hala

hakim olsa da bu "ılımlı iklim" Erdoğan'ın "Dolmabahçe Mutabakatı'nı doğru bulmuyorum" açıklaması yaparak masayı devirmesiyle tersine çevrildi. Akabinde Selahattin Demirtaş'tan o ünlü "Seni başkan yaptırmayacağız!" çıkışı geldi.

İpler gerildi, kılıçlar yeniden kuşandı. AKP şefinin "İntikam hukuku" devreye sokuldu. 2016 Kasım'ında CHP'nin desteği ile Demirtaş ve arkadaşlarının dokunulmazlıkları kaldırıldı ve bir gece yarısı operasyonu ile hapse atıldılar.

Sekiz yıldır tutuklu bulunan HDP eş başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ Kobanê suçlamalarından beraat ettiler. Diğer davalardan Demirtaş 42 yıl, Yüksekdağ ise 30 yıl 3 ay hapse mahkum edildi. Mahkumiyetlere itiraz yolu açık. Ancak itiraz edilecek makam da "intikam hukuku" aparatlarından biridir.

Kobanê Davası ve "karar"

Ankara'daki Sincan Cezaevi kompleksinde üç yıldır devam eden davada HDP'nin önde gelen isimleri yargılanıyordu. Kobanê Davası'nda 16 Mayıs Perşembe günü karar açıklandı.

Davada HDP'li 108 siyasetçi "bölücülük", "terörizm" ve "cinayet"le suçlanıyordu.

18'i tutuklu olan sanıkların birçoğu davanın son duruşmasına protesto amacıyla katılmadı.

Karar okunduğunda avukatlar ve sanık yakınları bu yargı maskaralığını protesto ederek mahkeme salonunu terk etti. Kasım 2016'dan bu yana tutuklu bulunan Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ

seksiz yaşında 42 ve 30 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı. Mardin'in eski/yeni Belediye Başkanı Ahmet Türk'e ise 10 yıl hapis cezası verildi.

Sebahat Tuncel, Ayla Akat ve Diyarbakır eski Belediye Başkanı Gültan Kışanak, hüküm giymiş olmalarına rağmen uzun tutukluluk süreleri göz önünde bulundurularak tahliye edildi. Gözaltındayken demans hastası olan eski Milletvekili Aysel Tuğluk beraat etti.

Ayhan Bilgen ve Altan Tan, uzun süredir Kürt hareketiyle aralarına mesafe koydukları ve muhtemeldir ki alınları secdeye vardığı için beraatla ödüllendirildiler.

Sabah saatlerinde Sincan'a akın eden, aralarında Demirtaş ve arkadaşlarının dokunulmazlıklarının kaldırılmasında "emeği" olan CHP ve bazı sol partilerin yanı sıra, Kürt Hareketi ve bileşenleri, açıklanan kararı protesto ederken, polis kitleye zırlı araçlar ve tazyikli suyla saldırdı.

Karar açıklanmadan önce Van, Şırnak gibi illerinin valileri toplantı ve gösteri yasağı ilan ettiler. Karar sonrası bu yasaklar başka illerde de devreye sokuldu.

Saray rejimi Kürt Hareketi'ne karşı "intikam hukuku" ile hareket ediyor. Bu gelişmeler Kürt sorununda ne "çözüm masasının" ne "Dolmabahçe Mutabakatı'nın" ne de "intikamcı hukukun" çözüm olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Yegane gerçek çözüm halkların birleşik, devrimci mücadelesindedir.

“Kobanê Davası” ve rejimin sureti

E. Bahri

“Kobane Davası” diye anılan yargılamalar serisi, mafyatik dinci-faşist rejimin niteliğine farklı açılardan ayna tutmuştur. 16 Mayıs’ta açıklanan karar ise, yargı aparatının “sarayın giyotini” gibi çalıştığını birkez daha gözler önüne serdi. Dönemin HDP eş Genel Başkanları olan Selahittin Demirtaş’a 42 yıl, Figen Yüksekdağ’a 30 yılı aşkın hapis cezası verilmesi, saraydaki “intikam histerisinin” şiddeti hakkında fikir verse de olayın bundan ibaret olmadığı görülüyor. Dinci-faşist rejimin hem yüzeydeki hem derindeki kliklerinin bu konuda mutabık oldukları anlaşılıyor.

HDP’nin özellikle önde gelen kadın siyasetçilerinin bir kısmı serbest bırakılırken onlarca kişiye ağır hapis cezaları verildi. Benzer “suçlamalarla” itham edilenlerin bir kısmının bırakılması bir kısmının ise zindanlarda tutulması, devletin şiddet aygıtlarını yönetenlerin “yargı keyfimize göre cezalandırır” mesajı verir gibidir. Zaten bu davanın gerici saray rejiminin hukukuyla da bir ilgisi olmadığını hemen herkes söylüyor. Sadece saraydan beslenen medyadaki bazı tetikçiler, cezanın az olduğunu, Demirtaş başta olmak üzere parti liderlerinin bir kısmına ağırlaştırılmış müebbet -eski yasaya göre idam cezasına tekabül ediyor- cezası verilmesi gerektiğini savunuyorlar.

Kararın alınmasından önceki günlerde saray rejiminin klikleri arasında yaşanan çatışmaların olduğu nokta, uluslararası çeteleri etrafında toplayan AKP-MHP koalisyonunun da tepeden tırnağa mafyalaştığını gözler önüne serdi. MHP şefi Bahçeli etrafa tehditler saçan nutuklar çekerken, mafyalaşmış devletin farklı klikleri arasındaki hesaplaşmaların sertleştiğine dair birçok spekülasyon ortalıkta dolaşiyor. Kimi yorumlara göre Kobane davasında ağır cezaların verilmesinin devlet çeteleri arasındaki çatışmayla da doğrudan bağı var.

Rejimin tepesinde oturanların şu veya bu çetenin ya da kliğin şefi gibi hareket etmesi, mafyalaşmanın bir istisna değil kural haline geldiğine işaret ediyor. Böyle bir rejimin yargısının kliklerin elinde bir giyotini gibi kullanılması şaşırtıcı sayılmaz. Hatta kokuşmanın bu boyuta varması kaçınılmazdır. Çünkü böyle bir

rejimde düzenin yazılı yasalarının bir hükmü olmuyor. Kobane Davası’nın ise baştan beri mafyatik düzenin yasalarıyla bir ilgisi yoktu.

“Kobane olayları” diye anılan ve “suçun” işlendiği iddia edilen süreç 2014 yılında yaşanmıştı. Emperyalistler güdümlüdeki cihatçı terör örgütü IŞİD Kobane’ye saldırmış, Tayyip Erdoğan “Kobane düştü düşecek. Hadi kına yakıyoruz...” türünden açıklamalar yapmıştı. Kürt halkının Kobane ile dayanışma için sokaklara çıkması, AKP rejiminin vahşi polis saldırılarıyla karşılanmış, bazı kentler ise ipleri çözölen Hizbil-Kontra artıkları da sokaklara salınmıştır. Yani çoğunluğu HDP’li olan 37 kişinin hayatını kaybetmesinin sorumlusu bizzat başında Erdoğan’ın bulunduğu AKP hükümetidir. O kadar pervasızlar ki hem HDP’lileri öldürdüler hem partinin liderleri ve ileri kadrolarına karşı yargı aparatı kullanılarak süreklilikli avı başlatılmıştır.

Kobane davası düzenin yazılı yasalarına göre bile ucube bir olaydır. Zira suç olduğu iddia edilen kimi açıklamalar 2014’te yapılmıştı. Ancak aradan yıllar geçtikten sonra dava açıldı. Oysa o açıklamalar suç olsaydı anında davalar açılırdı. AKP-MHP rejiminin yargısı bile ancak 2021 yılında davayı kabul edip işleme koydu. Dolayısıyla baştan sona Kürt hal-

kına düşmanlık, intikam, keyfi zorbalık ve küstahlık ürünü bir dava olmuştur. Bu bağlamda dava rejimin niteliği hakkında net bir fikir vermektedir. Dava sürecinde yapılanlar, tepeden tırnağa mafyatik bir niteliğe bürünen dinci-ırkçı rejimin “fıtratını” ayan-beyan göstermiştir.

İronik olan sarayın giyotini olarak kullandığı yargı kararının “yumuşama” ya da “normalleşme” bağlamında tartışılmasıdır. Kimileri, Erdoğan’ın Kobane Davası üzerinden “yumuşama sinyali” vermesini beklemiş, ancak hayal kırıklığına uğramıştır. Kimileri ise “yumuşama olsaydı bu kadar ağır cezalar verilmezdi” yönünde yorumlar yaptı.

Bu tartışmalar CHP lideri Özgür Özel’in Erdoğan’la görüşmüş olmasından kaynaklanıyor. Oysa Erdoğan ne “normalleşeceğini” ne “yumuşayacağını” söyledi. MHP’nin şefi Devlet Bahçeli ise faşist dozu önceliklerden de yüksek tehdit açıklamalarına devam ediyor. Seçim hezimetleriyle gayri meşru duruma düşen dinci-faşist rejimin yola devam etmesi, ancak baskının dozunu arttırarak mümkün olabilir. “Eşyanın tabiatı” normalleşeceğine değil faşizan saldırganlığa daha çok sarılacağına işaret ediyor. Şimdiye kadarki icraatlarıyla emekçilere “kemer sıkma” dışında bir şey sunmayan rejim, İMF’nin takdirini alan yeni ekonomik

programla ise “boğaz sıkma” dönemini başlamıştır. Bu ise işçi sınıfı hareketi ile toplumsal muhalefetin gelişmesine uygun bir iklimin oluşmaya başladığı anlamına geliyor. Rejimin zorbalık gösterilerine daha çok ihtiyaç duyacağı bir dönemin başladığını vurgulamak gerek...

Bu iklimde Kobane Davası için giyotini çalıştıran AKP-MHP rejimi, devletin tepesine kadar uzanan mafya hesaplaşmalarının gölgesinde, işçi sınıfıyla emekçilere ve ilerici devrimci güçlere de sopa gösterdi. Zira Meclis’te temsil edilen, milyonlarca oy alan, 100’e yakın belediye başkanlığını yüksek oy oranıyla kazanan HDP’ye, yargı aparatı pervasızca “terör örgütü” muamelesi yapmıştır. Demokratik Kürt hareketi ortaya çıkışından bu yana, arada dozu değişse de her zaman devlet terörüne maruz bırakılmıştır. Buna rağmen daha önce bu kapsamda, bu kadar keyfi ve pervasız hazırlanan bir dava olmamıştı.

Saray rejimi, HDP liderlerini ağır hapisle cezalandırarak birkez daha mesajını verdi: “Dinci-faşist rejimden ‘yumuşama’, ‘normalleşme’ gibi şeyler bekleme-yin. Bu gibi boş hayallere kapılmayın. Saraya biat edin, susun ya da ‘yargı giyotini’ hazır bekliyor.” AKP-MHP koalisyonunun, mafyatik hesaplaşmalardan dolayı bazı iç sıkıntılar yaşamasına rağmen, Kürt siyasetçilere ağır ceza verilmesi konusunda uyum içinde hareket etmiştir.

Yargı terörü estiren rejim, sermaye sınıfına hizmette ne kadar kararlıysa, dinci-faşist zihniyete uygun kararlar alma noktasında da o kadar pervasız olduğunu yeniden gösterdi. Buna rağmen hiçbir zorbalığın Kürt halkının iradesini kıramayacağını geçmiş yılların deneyimleri defalarca kanıtlamıştı. Bu defa da farklı olmayacaktır.

Rejimin niteliği bu iken, “yumuşama”, “normalleşme” tartışmalarının yapılması tuhaf kaçıyor. Böyle bir rejimin egemen olduğu yerde var olan kısıntı düzeyindeki demokratik hakları kullanmak da rejimin pervasızlığına dur demek de ancak işçi sınıfıyla emekçilerin harekete geçirilmesi ve ilerici-devrimci güçlerin birlik mücadeleyi yükseltmesiyle mümkün olabilir.

Rejim riyakarlığın dozunu arttırıyor

G. Umut

Siyonist İsrail'in soykırım saldırılarına karşı ABD ve Avrupa'nın birçok üniversitesinde Filistin'le dayanışma kampları kuruldu. Polis şiddeti ve devlet terörü sonrasında öğrenciler ve akademisyenler gözaltına alındı, tutuklandı, okuldan uzaklaştırıldı. Gazze'deki soykırımın durdurulması, savaşa verilen desteğin kesilmesi, İsrail'le ticari bağların son bulması gibi taleplerin yükseltildiği eylemler, polis vahşi saldırganlığına rağmen yayılmaya devam ediyor. Bu saldırganlık, emperyalistlerin demokratik hakları ayaklar altına alma konusunda ne kadar pervasız olabileceklarini bir kez daha gözler önüne serdi.

BİR ERDOĞAN KLASIĞI: İKİYÜZLÜLÜK

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın İstanbul'da düzenlediği İslam Bilginleri İstişare Toplantısı'nda konuşan Tayyip Erdoğan, "Daha düne kadar 'protesto hakkı kutsaldır' diyenlerin Filistin'e destek eylemlerine tahammül edemediklerini gördük" dedi ve şöyle devam etti:

"Sırf İsrail'i eleştirdiği için işinden atılan rektörleri, kariyeri biten siyasetçileri, tehdit edilen sanatçıları, konuşma hakkı verilmeyen öğrencileri gördük. Güya kendilerini 'özgürlükler ülkesi' olarak pazarlayanların, İsrail'in çıkarları söz konusu olunca birden faşizme dümen kırdıklarını gördük."

Erdoğan'ın bu sözleri, gerici-faşist rejim tarafından yaratılan "Yeni Türkiye" için fazlasıyla geçerlidir. Dolayısıyla paçalardan riyakarlık akan bir tutumu ifade etmektedir. Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinde "İsrail'le ticari ilişkilerin kesilmesi" talebini hedef alan saldırganlık ve Taksim 1 Mayıs'ında tutuklanan öğrencilerden beşine Filistin eylemlerine neden katıldıklarının sorulması AKP iktidarının ikiyüzlü tutumunun son örnekleridir.

"Protesto hakkı kutsaldır" diyen Erdoğan'ın demokratik hak ve özgürlük-

ler konusundaki iki yüzlülüğünü çarpıcı şekilde ortaya koyan bir diğer örnek ise Barış Akademisyenleri'ni hedef alan linç kampanyaları ve kaba saldırganlıktır. Hatırlanacağı üzere 1128 akademisyenin imzasını taşıyan bildiri 11 Ocak 2016'da yayınlanmıştı. Daha sonra imzalayan akademisyen sayısı 2212'ye çıkmıştı. Kürt halkına dönük saldırganlığa karşı "Bu suça ortak olmayacağız" diyerek imza veren akademisyenlere karşı başlatılan cadı avı, akademideki ilerici birikimin tasfiye edilmesi sürecinin önemli bir halkasıydı.

Saldırı dalgası metni okuyan akademisyenlerin tutuklanması ile devam etti. Akademiyi hedef alan saldırganlık OHAL'in ardından çıkarılan KHK'larla çok daha ileri boyutlara taşındı. İlerici-muhafif akademisyenler ihraç edildi, davalar açıldı, hedef gösterildi, hatta "ağaç kökü yesinler" denildi. Barış Akademisyeni Mehmet Fırat Tıraş bu süreçte hayatına son verdi. Pek çok kişi yurtdışına çıkmak durumunda kaldı. Benzer bir süreç Boğaziçi Üniversitesi'nde de yaşandı.

Özerk-demokratik üniversite talebini savunan, kayyım rektör istemeyen ve üniversitesine sahip çıkan öğrenciler polis şiddetine uğradı, okuldan atıldı, tutuklandı. Üniversitede mücadele eden öğrencilere destek veren akademisyenler okula alınmadı, sürgün edildi ya da işten atıldı.

TOPLUMSAL TEPKİ ARTTIKÇA REJİMİN RİYAKARLIĞI YENİ BOYUTLAR KAZANIYOR

Erdoğan'ın demokratik hak ve özgürlükler konusunda sergilediği riyakarlığın bir benzerini Numan Kurtulmuş da sergiledi. Zira, "Siyonizm baskısıyla işini bırakmak zorunda kalan akademisyenleri" Türkiye'ye çağırarak Kurtulmuş, Türkiye'de AKP döneminde yaşanan akademisyen kırımının önde gelen sorumlularından biridir.

Kürt halkına dönük saldırganlığın bir parçası olarak tutuklanan milletvekilleri, gazeteciler, avukatlar ve öğrenciler, kayyım atanan belediyeler, Cumartesi Anne-

leri'ne dönük saldırılar vb... Tüm bunlardan sorumlu olan bir rejimin tepesinde oturan Erdoğan ve Kurtulmuş gibilerinin başkalarına "demokrasi dersi" vermeye kalkışmaları riyakarlıkta hiçbir sınır tanımadıklarının ispatıdır.

Faşist baskı ve saldırılarını "terörizmle mücadele" yalanı ile hayata geçiren, her türden demokratik hak ve özgürlüğü pervasızca boğmaya çalışan AKP-MHP iktidarı, bugüne kadar kimleri "terörist" ilan etmedi ki: Çocukları devlet tarafından öldürülen anneler, iş cinayetinde katledilen işçilerin aileleri, depremde yakınlarını kaybeden ve hesap soran emekçiler, topraklarını ve doğayı savunan köylüler, haklarını savunan emekçiler, grev yapan işçiler vb...

Hal böyleyken, AKP şefinin ABD'ye dönük söylemleri iç kamuoyunu hedef alan boş bir demagojiden ibarettir. Erdoğan'ı bir kez daha "one minute" türünden o bayat yöntemi kullanmaya iten şey ise, iktidarın Filistin konusunda aldığı iki yüzlü tutumun toplum çapında yarattığı tepkidir.

1 Mayıs tutsaklarının ailelerine ziyaret

Sarıgazi'de çalışma yürütenler Efe ve Diyar da tutuklananlar arasında yer alıyor. 1 Mayıs tutuklularının aileleri sınıf

devrimcileri öncülüğünde ziyaret edildi. Ziyaretlerde dayanışma ve mücadelenin önemi vurgulandı, ailelerin ve tutsakla-

rın yalnız olmadığı belirtildi. AKP iktidarı ve sermaye düzeninin yok etmeye çalıştığı örgütlü mücadelenin güçlenerek süreceği ve mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

KIZIL BAYRAK / SARIGAZI

1 Mayıs'ta Taksim iradesine sahip çıkan ilerici-devrimci güçler ve üniversite öğrencileri, fiili-meşru mücadelenin haklılığına inandıkları için gerek 1 Mayıs eylemlerinde gerekse ev baskınlarında işkence edilerek gözaltına alındılar, tutuklandılar.

Yeni “suç” icat ediliyor: “Etki ajanlığı”

Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan 9. Yargı Paketi taslağının önümüzdeki ay Meclis'e getirilmesi bekleniyor. Paketin taslağında yer alan bazı maddeleri saray medyası şimdiden gündeme getirdi. Anayasa Mahkemesi (AYM) kararlarını hiçe sayan maddeler de içeren 38 maddelik taslakta en dikkat çeken “yeni tip casusluk suçları” hakkında düzenlemelerdir. Buna göre Türk Ceza Kanunu'nda (TCK) tarif edilen “casusluk”, “ajanlık”, tanımına “etki ajanlığı” da eklenecek. Oluşturulan yeni suçlama, birçok gazetecinin de tutuklanmasına sebep olan ve kamuoyunda “Sansür yasası” olarak bilinen “halka yanıltıcı bilgiyi alenen yayma suçu”nun devamı ve daha kapsamlıdır.

9. Yargı Paketi taslağında yer alan “Etki ajanlığı” maddesinin ayrıntılarını ANKA paylaştı. Buna göre “...devletin güvenliği veya iç veya dış siyasal yararları aleyhine yabancı bir devlet veya organizasyonun stratejik çıkarları veya talimatı doğrultusunda Türk vatandaşları veya kurum ve kuruluşları ya da Türkiye'de bulunan yabancılar hakkında araştırma yapan veya yaptırılan hapis cezası ile cezalandırılacak.”

Son derece muğlak, her tarafa çekilmeye müsait ifadelerden oluşturulan bu madde Meclis'ten geçerse sosyal medyada paylaşılan her fikir, yorum, haber ya da gazetecilerin araştırmasına konu olan her türlü sorun ve gündem “kara propaganda” veya “ajanlık” suçlamasıyla karşı karşıya kalacak. Örneğin Türkiye'de yaşayan göçmen işçiler hakkındaki bir araştırma veyahut yazı “devletin çıkarları ile uyumsuz” denilerek hapis cezası ile cezalandırılmak istenecek. Haberin ya da paylaşımın “kara propaganda” olduğuna kimin, neye göre nasıl karar vereceği ise muğlak bırakılmış. Zaten keyfi ve fiili uygulanan tutuklama ve sansür terörü bu ‘elastiki’ madde ile TCK'ya dayandırılabilir.

Haziran Direnişi sırasında Taksim Dayanışması'ndan çok sayıda kişiye “etki ajanlığı” suçlaması yöneltilmişti. “Etki ajanı”, siyasi literatürde “toplumun karar alma ve düşünme süreçlerini yabancı istihbarat örgütlerinin desteğiyle yöneten kişi” olarak tanımlanıyor. Dolayısıyla suçun oluşması için kişinin, yabancı bir devlet veya organizasyonun “stratejik çıkarları veya talimatı doğrultusunda”

AKP-MHP iktidarı, “Şimşek programı” ile derinleştireceği ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına karşı oluşacak tepkilerin önünü alabilmek ya da sefaletle karşı gelişecek direnişleri “ajanların işi” ilan edebilmek için hazırlık yapıyor.

hareket ettiğinin ispatlanması gerekir. Ancak maddede buna neye göre karar verileceği yine muğlak bırakılmış.

Düzenleme sosyal medyaya yönelik saldırılar da içeriyor. Ekonomik, toplumsal, “kamu düzenini bozacak” paylaşımların bu düzenleme kapsamında takibe alınacağı belirtilirken paylaşımların neye göre “casusluk” suçları içereceği de muğlak bırakılmış. Bu kadar belirsizliğin hakim olduğu koşullarda AKP-MHP iktidarının aleyhine olan her şey “casuslukla” suçlanabilir.

MİT'İN AJAN ARAYIŞI

Öte yandan son haftalarda MİT üniversitelerde “kariyer” ve 23 Nisan'da ilkokullarda düzenlediği etkinliklerle ajan arayışlarını hızlandırdı. Söz konusu etkinliklerde “vatan hainliği”, “milli güvenlik”, “terörizm” gibi kavramlar kullanılarak gençler “profesyonel ajan” olmaya teşvik ediliyor. Çocuklara yönelik etkinliklerde ise “ajanlık” şirin gösterilmeye çalışıldı.

MİT aynı zamanda sosyal medya hesabından “Casusluk nedir?” isimli bir video paylaşarak toplumda şüpheli görülenlerin kendilerine bildirilmelerini istedi. Toplumda güvensizliği ve kutuplaşmayı derinleştiren bu tür girişimler, 31 Mart hezimetleriyle meşruluğunu yitiren AKP-MHP iktidarının demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarına önden kılıf uydurma çabalarıdır. Gayri meşru rejim zorbalığı arttırarak yola devam etmeyi tasarlıyor.

“Etki ajanlığı”na benzer düzenlemeler Gürcistan, Rusya, İngiltere, ABD gibi “demokrasi” kırıntılarının bile kalmadığı, söz, basın örgütlenme hakkından bahsetmenin mümkün olmadığı ülkelerin yasalarında yer alıyor ya da tepkilerle rağmen konulmak isteniyor.

AKP-MHP iktidarı, “Şimşek programı” ile derinleştireceği ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına karşı oluşacak tepkilerin önünü alabilmek ya da sefaletle karşı gelişecek direnişleri “ajanların işi” ilan ede-

bilmek için hazırlık yapıyor. Zira emperyalistlerin ajanlarının iktidarda olduğu yerde bu tür yasalar hazırlamanın başka bir anlamı olmaz.

AKP-MHP iktidarı yıllardan beri keyfi saldırılarla kendisine muhalif sesleri susturmaya çalışıyor. Söz konusu hazırlık, kırıntı düzeyinde kalan söz, basın, ifade özgürlüğü haklarını da gasp etmeye yöneliktir. Sosyal yıkım saldırılarına verilebilecek tepkileri “casuslukla” suçlamaya yönelik yasal kılıf arayışıdır. Taslağın içeriğinden milletvekillerinin bile haberi yokken saray medyası tarafından sızdırılması kamuoyunun tepkisini ölçmek içindir. Kayda değer bir tepki verilemediği takdirde paketin Meclis'ten geçmesi kolaylaşacak ve söz konusu düzenleme zorbalığın daha da arttırılması için “yasal kılıf” işlevi görecektir.

Lüks ve şatafat düşkünlerine karşı mücadeleye!

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Ekonomik-mali krizin yarattığı toplumsal yıkım günden güne ağırlaşıyor. Yüksel enflasyon ve akıl almaz boyutlara ulaşan hayat pahalılığı, gelinen aşamada içinden çıkılmaz bir hal almış durumda. Yediden yetmişe hemen herkesin gündelik hayatında derinlemesine etki yaratan hayat pahalılığı, geniş emekçi yığınların ana gündemini oluşturuyor. İğneden ipliğe hemen her şey ateş pahası, öyle ki toplumun geniş kesimleri bırakalım insanca yaşamayı, temel insani ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz durumda.

Saray rejiminin ekonomik krizden çıkış politikası olarak formüle ettiği Orta Vadeli Program (OVP), Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek tarafından "Kamuda Tasarruf ve Verimlilik Paketi" adıyla duyuruldu. Açıklanan programın ayrıntısına bakıldığında, içerik olarak "şapkadandan tavşan" değil açlık, sefalet ve toplumsal yıkımın çıktığı açıkça görülüyor. Öyle ya, zaten aylar öncesinden "vergiyi tabana yaymak" adı altında krizin faturasının emekçilere ödeteleceğinin sinyalleri verilmişti. Şimdi ise bu saldırı paketi yavaş yavaş hayata geçirilmeye başlandı.

Saray rejimi, krizin faturasını tabana yaymak, diğer bir ifadeyle emekçilerin sırtına yıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Sermaye iktidarının ekonomi bakanı, rejimin kriz politikasını "gerekli ve zorunlu" bir "çıkış yolu" olarak lanse etmeye çalışıyor. Çıkış yolu dedikleri şeyin ise işçi ve emekçileri yeni vergiler ve hak gaspları ile soyup soğana çevirmek olduğu aşikar. Yakın dönemde New York'a giden Ekonomi Bakanı Mehmet Şimşek orada IMF'nin de takdirini aldı. Her ne kadar Erdoğan "IMF karşıtı" sahte söylemlerde bulunuyor olsa da artık aleni bir şekilde IMF'siz IMF programı uygulanıyor.

Ekonomik ve sosyal krizin yarattığı tablo bu kadar kötü iken "tasarruf" diye açıkladıkları garabet şey, kendi lüks ve şatafat içindeki yaşam tarzlarına dokunmuyor. Saray rejiminin "tasarruf politikası" zaman zaman çeşitli örnekler üzerinden tartışma konusu olmuştu. Emine Erdoğan'ın sarayın mutfağında altından yapılmış çatal ve kaşıklarla yemek yerken "porsiyonlarınızı küçültün" diye "nasihat" vermesi bu örneklerden biriydi. Aynı şekilde Erdoğan'ın kendisi de pek çok kez benzer laflar etti. Fakat en akılda

Bütün bu lüks ve şatafatın arkasında bir sınıf iktidarı var. Sermayenin demir yumruğu olan bu iktidar, gücünü işçi sınıfının örgütsüz olmasından alıyor. Dev saraylar ve sırça köşklerin gücü de buradan geliyor.

kalani "itibardan tasarruf olmaz" sözüydü. Ki Erdoğan bu tutumunu halen fütürsüz bir şekilde sürdürüyor.

Krizin yükü emekçileri bunalırtırken saray için yapılan israf dudak uçuklatmaya devam ediyor. Bin yüz elli odalı Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın günlük masrafı, geçtiğimiz yılın sonlarına doğru 34 milyon lira gibi devasa bir meblağa tekabül ediyordu. Yani saray tek başına asgari ücretli bir işçinin net maaşını yaklaşık 40 saniyede harcıyor. Ayrıca sadece Cumhurbaşkanlığına ait olan 16 uçak ve son model lüks araç konvoyları da var. Ancak bu harcamalar yıllarca "itibardan tasarruf olmaz" zıvalarıyla savunula geldi.

Erdoğan yönetiminin tasarruf diye adlandırdığı şey, kendilerinin ve yandaşlarının lüks yaşamlarının sekteye uğramaması için, toplumun geniş kesimlerine daha fazla vergi ve borç yükü bindirmek anlamına geliyor. Onlara göre başta yan-

daş şirketler olmak üzere, sömürücü kapitalistlere vergi affı ve teşvik verilmesi tasarrufa girmiyor. Başta Diyanet İşleri Başkanlığı olmak üzere pek çok kurum ve kuruluşa yapılan devasa harcamalar açıklanan tasarruf planının içine girmiyor. Cemaatler, tarikatlar, gerici dernek ve vakıflara yapılan yardımlar ve hibeler de tasarrufa girmiyor. Belediyelerin ve yönettikleri kamu kuruluşlarının lükse ve şatafata yaptığı sınırsız harcamalar da tasarrufa girmiyor. Uçak inmeyen havaalanlarına, araç geçmeyen köprülere ödenen "garanti bedelleri" ise tasarrufa girmek bir yana lafı bile edilmiyor.

Sermaye rejiminin açıkladığı "Kamuda Verimlilik ve Tasarruf Paketi"nin içinde "yetersiz kamu yatırımlarının ve kamu personeli istihdamının sınırlanması, eğitim ve sağlık hizmetlerinin kısıtlanması, ücretlerin düşürülmesi, güvencesiz istihdam vb." doğrudan emekçileri hedef

alan icraatlar yer alıyor.

Sermaye iktidarı ve onun uzantıları devletin geniş yığınlardan topladığı vergileri kendi lüks ve şatafatları için kullanmaya devam ediyor. Çok açık ki bu ekonomi paketi ile AKP-MHP koalisyonu hem gayri meşru iktidarını korumak hem ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek istiyor. Tasarruf dedikleri şey ise kendi lüks yaşamlarından imtina etmek değil işçi ve emekçilerden biraz daha fazla vergi koparabilmek, onlara yeni faturalar ödetmektir.

Bütün bu lüks ve şatafatın arkasında bir sınıf iktidarı var. Sermayenin demir yumruğu olan bu iktidar, gücünü işçi sınıfının örgütsüz olmasından alıyor. Dev saraylar ve sırça köşklerin gücü de buradan geliyor. İşçi sınıfının örgütlü mücadeleyi yükselterek oynayacağı devrimci rol, bütün bu pisliği tarihin çöplüğüne atacaktır.

K. TORLAK

Asıl felaket gerici-faşist düzendir!

Emekçileri açlık sınırında bir yaşama-ya mahkûm eden gerici-faşist rejim “nüfus telaşına” düşmüş görünüyor. Geçtiğimiz günlerde sarayın Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, AKP şefi Tayyip Erdoğan ve dinci-faşist BBP’nin şefi Mustafa Destici peş peşe yaptıkları açıklamalarla “en az 3 çocuk” dayatmasını tekrarladılar.

AKP şefi Tayyip Erdoğan kabine toplantısı sonrası yaptığı konuşmada TÜİK’in verilerine göre doğurganlık hızının ve nüfus yenileme eşiğinin düştüğünü belirterek “Bu, açık söylüyorum Türkiye açısından varoluşsal bir tehdittir, bir felakettir. Mevcut durum ülkemiz için tolere edilebilir olmaktan çıkmıştır. Biz bu tabloyu gördüğümüz için biliyorsunuz sürekli 3 çocuk tavsiyesinde bulunuyorduk” dedi.

Elbette gerici güruhun koro halinde “aileyi kutsaması” ve “çocuk doğurun” diye açıklama yapması boşuna değil. Her ne kadar nüfusun yaşlanması bir olgu olsa da gerici-faşist rejim bu tür söylemlerle öncelikle kadın haklarını hedef alıyor. Öte yandan kadınları esnek çalışmaya mahkûm edip kadın emeğini daha da ucuzlatarak sermayenin ucuz işgücü ihtiyacını karşılamayı hedefliyor. Doğum oranlarındaki düşüşü ekonomik-sosyal nedenlerden değil de “ahlaki çöküşmüş” gibi yansıtarak her fırsatta kadınların yaşamlarına saldırıyor.

Öte yandan, genelde işsizlik özelde genç işsizliği bu kadar yaygınken, emekçiler çocuk yetiştirmek bir yana geçinmekte alabildiğine zorluk çekiyor. Bu koşullarda emekçiler eğitimin fahiş bedellere mal olması yüzünden tek bir çocuğu bile okutmakta zorlanıyor. Okullarda çocukların öğle yemeği ve içme suyu gibi temel yaşamsal ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyor.

İktidar gerçek ve bilimsel bir nüfus politikası yürütme amacında olsaydı emekçi kadınların doğum izni, süt izni, kreş gibi yasalarla güvence altına alınmış haklarını korur ve genişletirdi. Oysa bu hakları kullanabilmek bile uzun uğraşlar gerektiriyor. Çoğu durumda kullanılmıyor ve çocuğu olan kadınlar çalışma yaşamından sistematik olarak uzaklaştırılıyor. Söz konusu olan bilimsel bir nüfus politikası olsaydı ülkeden kaçmak için her yola başvuran gençleri görmezden gelemez, yurtdışına çıkan hekimlere ha-

Asıl endişe verici olan iktidarın iddia ettiği gibi nüfusun yaşlanması ve doğurganlığın düşmesi değil; emekçileri sefalete, gençleri işsizlik ve geleceksizliğe, çocukları ortaçağ artığı müfredat ve uygulamalara mahkum eden gerici-faşist düzenin kendisidir.

karet etmezdi.

Dolayısıyla iktidarın nüfusun yaşlanması “kaygıları” gerçeği yansıtmak bir yana kaba bir sahtekarlıktır. Söz konusu söylemler kadın düşmanı faşist zihniyetin ürünüdür. Ortaya atılan söylemlerin burjuva anlamda bile nüfus politikası olduğunu söylemek mümkün değildir.

Gerici-faşist iktidarın ekonomik, sosyal ve kültürel saldırılarının yıkıcı sonuçlarını en ağır biçimde emekçi çocukları yaşıyor. Öyle ki, Türkiye OECD ülkeleri arasında çocuk yoksulluğunda ilk sırada yer alıyor. Her 4 çocuktan biri yeterli ve besleyici gıdaya ulaşamıyor. Beslenme sorunu çocukların fiziki ve zihinsel gelişimi üzerinde olumsuz etkiler yaratıyor.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı’nın verilerine göre sosyal-ekonomik desteğe muhtaç çocuk sayısı 2025 yılında 200 bine, 2028’e kadar ise 230 bine yükselecek.

TÜİK’in çarpıtılmış verileri bile hızla yükselen çocuk işçi sayısının 800 bine

ulaştığını ortaya koyuyor. Bu sayıya MESEM ve çiraklık gibi “yasal kılıflar” altında ve kayıtdışı çalıştırılan çocukları da eklemek gerekiyor. İSİG Meclisi’nin verilerine göre son on bir yılda en az 689 çocuk sömürü çarkları arasında yaşamını yitirdi.

Çeşitli nedenlerle okula gidemeyen ve eğitim hakkı gasp edilen binlerce çocuğun nerede olduğu bile bilinmiyor.

Adalet Bakanlığı’nın verilerine göre son bir yılda 20 bin “çocuğa istismar” davası açıldı ve 7 binden fazla çocuk doğum yaptı. Tarikatların kuran kursu ve yurtlarında istismara uğrayan çocukların sayısını ise kimse bilmiyor.

Çocukların mahkûm edildiği sefalet, sömürü ve istismarı gösteren yukarıdaki tablo gerici-faşist düzenin aynasıdır ve tam anlamıyla bir felakettir.

“En az 3 çocuk” dayatması Polonya, Macaristan gibi ülkelerin faşist yöneticileri tarafından da sıklıkla dile getiriliyor. Saray rejiminin “Ailenin Güçlendirilmesi Eylem Planı”nı sunarken Macaristan’ı ve kürtaj yasasını yasallaştıran Polonya’yı örnek göstermesi ise faşist zihniyetin

dünyanın her yerinde aynı argümanlara sığındığını gösteriyor.

Gerici-faşist iktidarın sözcüleri 2008 yılından bu yana “en az 3 çocuk” söylemini tekrarlayıp duruyorlar. Bu söylem bazen faşist nüanslarla ve terör demagojisiyle, bazen kadının annelik durumu “yüceltilerek”, bazen dini referanslarla, bazen de “kaliteli genç nüfus” gibi sözde “bilimsel” argümanlar kullanılarak propaganda ediliyor. Ekonomik krizin derinleştiği ve gerici ideolojinin topluma dayatıldığı bugünlerde de iktidarın sözcüleri kadınları eve kapatmayı ve kadın emeğini “esnek çalışma” adı altında ucuzlatmayı hedefliyor. Bu nedenle asıl endişe verici olan nüfusun yaşlanması ve doğurganlığın düşmesi değil; emekçileri sefalete, gençleri işsizlik ve geleceksizliğe, çocukları ortaçağ artığı müfredat ve uygulamalara mahkum eden gerici-faşist düzenin kendisidir.

Haziran Direnişi'nin 11. yılı

Haziran Direnişi'nin üzerinden 11 yıl geçti. On bir yıl önce Taksim Gezi Parkı'nda çakılan kıvılcım ülkenin dört bir yanına yayılarak bir yangına dönüştü. Dinci-gerici AKP iktidarının toplumun geniş kesimlerinin üzerine çöreklenen karanlığına, yarattığı ekonomik, sosyal ve siyasal yıkıma karşı milyonlar sokaklara, meydanlara döküldü. Haftalarca süren eylemlerde meydanlar sermayenin vurucu gücü olan AKP iktidarına karşı hınca hınç doldu. Direniş boyunca sermaye devletinin azgın polis saldırısı sürdü. Saldırılarda Mehmet Ayvalıtış, Ali İsmail Korkmaz, Hasan Ferit Gedik, Ahmet Atakan, Abdullah Cömert, Berkin Elvan, Medeni Yıldırım ve Ethem Sarısülük katledildi. Yüzlerce insan ise yaralandı.

Haziran Direnişi AKP iktidarının adeta kimyasını bozdu. Yandaş medyayı seferber ederek direnişi karalamaya, penguen belgeselleri göstererek direnişi yok saymaya, toplumu manipüle etmeye çalıştılar. Ancak milyonların ayağa kalktığı yerde bu kirli yöntemlerin etkisi de sınırlı oldu. Bundan dolayı kokuşmuş rejim elindeki tek araçla, "çıplak baskı ve zorbalıkla" meydanları dolduran yüz binlerce insanın üzerine çullandı. Rejim saldırganlık, baskı ve zorbalıkta sınır tanımadı. Buna rağmen Haziran Direnişi'nin toplumsal bir kırılma yaratması önlenemedi. İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar özgüven ve moral kazandı.

Aradan geçen on bir yıla rağmen AKP-MHP iktidarının Haziran Direnişi'nden duyduğu korku dinmediği gibi, direnenlere öfke ve kin kusma histerisi de geçmedi. Öyle ki, daha önce takipsizlik ve iki kez beraatla sonuçlanan Gezi Davası tekrar açıldı. Tayyip Erdoğan'ın ilkel bir intikam hırsıyla yenilenen yargılamalar sonucu Osman Kavala'ya ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası, Can Atalay, Tayfun Kahraman, Mine Özerden, Çiğdem Mater'e 18'er yıl hapis cezası verildi ve onandı. Mücella Yapıcı, Yiğit Ali Ekmekçi ve Hakan Altınay'ın yerel mahkemece verilen mahkumiyet kararları ise bozuldu.

Sermaye devleti kendi hukukunu dahi ayaklar altına alarak daha önce yargılama konusu bile olmadığına karar verilen, beraatla sonuçlanan davaları tanımaya toplumsal muhalefete gözdağı vermeye çalıştı. Rejim, Hatay'dan TİP mil-

letvekili seçilen Can Atalay'ın tahliyesini isteyen AYM kararını ve Osman Kavala için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin verdiği ihlal kararlarını da tanımadı. Haziran Direnişi'nde yapılan sosyal medya paylaşımları için binlerce kişiye "cumhurbaşkanına hakaret" davası açıldı, cezalar yağdırıldı, yüzlerce kişi tutuklandı. Özetle, AKP iktidarının Haziran Direnişi ile "hesaplaşma" histerisi aradan geçen 11 yıl içerisinde hiç dinmedi. Kobani Davası, Gezi Direnişi Davaları, son haftalarda 1 Mayıs üzerinden yaşanan tutuklama terörü gösteriyor ki bu histerik saldırganlığın gerisinde büyük bir korku yatıyor. Bu, sermaye devletinin kendi sefil çıkarları için duyduğu korkudur.

Dinci-faşist AKP-MHP iktidarının kitlelerin direnişinden korkması şaşırtıcı değil. Zira ağırlaşan iktisadi-mali kriz milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını daha da çekilmez hale getirmiş bulunuyor. Yüksek enflasyon, hayat pahalılığı, konut sorunu, düşük ücretler, işsizlik, vergi soygunu ve daha nice... Bunlardan dolayı milyonlarca insan derinleşen açlık, yoksulluk ve sefalet koşullarıyla adeta cebelleşmektedir. IMF'nin övgülerine mazhar olan "Orta Vadeli Program (OVP)" ve "12. Kalkınma Planı" ile işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da ağırlaşacaktır. Tüm bunlar ise emekçilerin yeni bir isyanına davetiye çıkartıyor.

Düzen siyaseti ise, iktidar partiden burjuva muhalefetine varıncaya değin tek vücut işçi ve emekçilerin OVP ile daha da yoksullaştırılmasında çoktan mutabık kaldılar. Buna paralel olarak ka-

palı kapılar ardında yapılan görüşmeler ve sözde "yumuşama" masalları ile işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaya çalışıyorlar. Dinci-gerici iktidarla aynı kuldarda buluşan düzen muhalefeti işçi ve emekçilerin öfkelerini pasifize etmek için çaba harcamakta, utanmadan "bir sonraki seçimi bekleyin" demektedir. Zira düzen muhalefeti için de esas olan sömürüye dayalı bu sistemin işleyebilir halde kalmasıdır. İşçi ve emekçilerde biriken öfkenin bir sosyal patlamaya dönüşmesi siyasal iktidarı da düzen muhalefeti de aynı oranda korkutmakta, dehşete düşürmektedir. Zira odağında işçi sınıfının yer aldığı bir sosyal patlama burjuvazinin hesaplarını alt üst edecektir.

İşçi ve emekçilere sistemin vaat ettiği şey koca bir geleceksizlik ve gündün güne büyüyen sefalettir. Saray rejiminin dayattığı bu koşullardan birlik olup mücadele etmek dışında bir çıkış yolu kalmamıştır. Bunun farkında olan dinci-faşist AKP-MHP iktidarı, işçi ve emekçilerin olası bir başkaldırısına karşı bir dizi hazırlık yapmaktadır: Tutuklama saldırıları, grev yasakları, işçi ve emekçilerin eylemlerine dönük dizginsiz terör, toplumsal muhalefete dönük gündün güne büyüyen saldırılar, yeni yargı paketleri, Etki Ajanlığı düzenlemesi, Tayyip Erdoğan'a içeride/dışarıda savaş ve seferberlik yetkisi verilmesi vb...

Tüm bunlar işçi sınıfının odağında yer alacağı olası bir toplumsal patlamanın önünü almak hesabıyla yapılıyor. Amaçları kapitalistlerin çıkarlarını korumak ve mafyatik saray rejiminin çöküşünü

önlemektir. 31 Mart seçim sonuçlarının gösterdiği gibi, geniş kitleler nezdinde meşruiyetini yitiren siyasal iktidarın işçi ve emekçilere karşı kullanabileceği çıplak baskı ve zor aygıtlarından başka bir şeyi kalmamıştır. Onlar daha fazla kârdan, yolsuzluktan, rant ve talan politikalarından vazgeçemezler. Zira kapitalizmin bataklığında üreyen bu asalaklar ordusunun toplumsal zenginlikleri yağmalayarak emekçileri sefalete itmekten vazgeçmesi mümkün değildir; böyle bir şey eşyanın tabiatına aykırıdır.

Türkiye işçi sınıfının tarihi bu asalaklara karşı verilen mücadelelerle doludur. İşçi sınıfı Kavel'den Tariş'e, Saraçhané'den 15-16 Haziran'a, Greif'ten Metal Fırtına'ya varıncaya değin zengin bir mücadele deneyimi ve birikimi yaratmıştır. İşçi ve emekçiler için tarihten öğrenmek ve birlik olup mücadele etmek dışında berrak bir yol da bir çözüm de yoktur.

İşçi sınıfının ozanı Nazım Hikmet'in dediği gibi:

"Selam yaratana!

Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam!

Bütün yemişler dallarınızdadır.

Beklenen günler, güzel günlerimiz elerinizdedir, haklı günler büyük günler, gündüzlerinde sömürülme, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri..."

“Yerli-milli” aparatları AB emperyalizmi fonluyor

Saray rejiminin önde gelen “yerli/milli” aparatları TRT, TÜGVA, TÜRGEV, SETA Vakfı, İHH, ÖNDER İmam Hatipliler Derneği ve Dünya Etnospor Konfederasyonu’nun Avrupa Birliği’nden fon aldığı ortaya çıktı. Kendisine biat etmeyenleri “dış güçlerin maşası” olmakla itham ederek zindanlara dolduran saray rejimi, aparatlarını da “yerli-milli” safsatasıyla topluma pazarlıyor. Oysa gazeteci Metin Cihan’ın sosyal medya hesabından yaptığı paylaşımda ortaya koyduğu kanıtlar, bu aparatların iplerinin emperyalistlerin elinde olduğunu gösteriyor.

Çocuk istismarı, kara para aklama, rüşvet gibi birçok iğrenç suçları ayyuka çıkmış bu kurumlar eğitim, yargı, sağlık, medya gibi toplumsal yaşamın birçok alanında dinci-gerici ideolojiyi emekçilere dayatmanın aracı olarak kullanılıyor. Söz konusu kurumlar rant ve yağma ile doğanın katledilmesinden eğitim müfredatlarının belirlenmesine, “aile” çalıştaylarından psikolojik “danışmanlığa” kadar hemen her yerde söz sahibiler.

AB tarafından fonlandığı açığa çıkan kurumlardan biri olan SETA’nın temel işlevlerinden biri saray rejiminin politikalarını Avrupa ülkelerine pazarlamak. Bu kurum tarafından hazırlanan raporlar üzerinden iktidarı eleştiren gazeteciler hedef alındı, bazı muhalif medya kanalları kapatıldı.

ÖNDER İmam Hatipliler Derneği ise yakın zamanda henüz tasarı aşamasında olan müfredata ilişkin orta çağ artığı gerici fikirlerini MEB’e ilettiler. MEB’le ortak projeler yürüten, okullarda çocukları hedef alan gerici faaliyetler gerçekleştiren bu dernek, bilimsellikten ve laiklikten kopuk olarak hazırlanan yeni müfredat taslağını bile yeterince “manevi ve İslami” bulmadığını öne süren bir rapor hazırladı. Beklentilerini bakanlığa ileten derneğin işlevi, eğitim alanında çocukları hedef alan gericiliği yaygınlaştırmak ve derinleştirmektir.

Fonlanan kurumlardan bir diğeri ise Tayyip Erdoğan’ın oğlu Bilal Erdoğan’ın sahibi olduğu Dünya Etnospor Konfederasyonu’dur. Oğul Erdoğan’ın “hobilerine” devasa kaynak aktarılması ile gündeme gelen bir “spor” konfederasyonudur.

Çocuk istismarı ve taciz olaylarıyla bilinen TÜGVA da kara para aklama, adam

kayırmacılığı, rüşvet gibi rezil suçlarla ad sıkça anılan bir vakıf. Bu denli çürümüş gerici bir vakfa MESEM kapsamında ilköğretim ve ortaokulların kapısı ardına kadar açıldı.

Buz dağının yalnızca görünen kısmını oluşturan yukarıdaki gerici kurumların icraatları kuşkusuz emperyalistlerin doğrudan onayı dahilindedir. Çünkü emperyalistlerin Türkiye’deki sözcüsü saray rejimi, emekçilerin ağır yaşam ve çalışma koşullarına rıza göstermesini, kirli savaşlara sessiz kalmasını, baskı ve yoksulluğa boyun eğmesini bu yolla sağlayabiliyor. Rant ihalelerinden daima en büyük pastayı kaptan bu kurumların sözcüleri utanmadan emekçilerin işsizliğe, sefalete, açlığa “sabır” göstermesi için “dini” vaazlar veriyor.

Sermaye devleti cemaatleri ve dini vakıfları sermaye düzeninin ihtiyacına göre bazen açıktan bazen gizliden emekçilere karşı uğursuz bir rol oynayacak şekilde her zaman kullandı. Sermaye si-

nifinin çıkarlarını temsil eden iktidarlar hem işledikleri suçların üzerini örtmek hem emekçilerin zihinlerini bulandırmak için bu gerici örgütlenmelerle daima işbirliği içinde oldular, onları birer aparat olarak kullandılar. Emperyalizmle ilişkilerin gelişmesi ve NATO üyeliği ile birlikte faşist çeteler, gerici tarikat ve cemaatler toplumsal mücadeleye karşı kullanıldılar. 1960’lı yıllarda CIA’nın “Komünizmle Mücadele Dernekleri” projesi de bu kurumlar kullanılarak hayata geçirilmişti.

Emperyalist merkezlerde “ılımlı İslam modeli” diye planlanarak kurulan AKP de iktidarı boyunca efendilerine hizmette kusur etmedi. AKP’li yıllar tarikat ve cemaatlerin palazlandığı, servetlerine servet kattıkları bir dönem oldu. Ucuz işgücü cennetine çevrilen ülkede yağma ve talana açılmamış doğal alan, özelleştirilmemiş kamu kurumu, satılmamış arazi bırakılmadı. “Yerli-milli” olmakla övünen saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan, icraatları ile emperyalizmin en sadık hizmetkarı olduğunu her fırsatta kanıtladı / kanıtıyor.

Öte yandan, kendisine muhalif olan-

ları “dış güçlerin maşası” ilan eden saray rejimi özellikle medyayı hedef alan “etki ajanlığı” diye bir yasa hazırladı. 9. Yargı Paketi’ne eklenen “Etki ajanlığı” maddesi Meclis’ten geçtiği koşullarda ilk kapatılması ve yöneticileri tutuklanması gereken kurumlar saray rejiminin emperyalistler tarafından fonlanan bu aparatları olmalıdır.

Ancak emperyalistlerin kuklası olan bu rejim tüm iki yüzlülüğüyle yargıyı da kendine göre kullanarak aparatlarını “kapsam dışı”na alacaktır. Zira yargı iktidara muhalifler üzerinde sopa, kirli suçların üzerini örtme işlevi de görüyor. Söz konusu yasanın esas hedefi ise, on milyonları sefalete sürükleyen mafyatik rejimi eleştirenleri “zindan tehdidi” ile susturmaktır.

İktidarı boyunca “dünya beşten büyüktür” gibi laflar eden Tayyip Erdoğan’ın tepesinde oturduğu saray rejimine dair ortaya çıkarılan gerçekler, bu “yerli/milli” sahtekar takımının iplerinin emperyalistlerin elinde olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

K. DÜŞGÖR

“Mücadelemiz büyüyerek devam edecek”

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası İç Anadolu Bölge Temsilcisi Mahmut Yıldırım ile Özel sektör öğretmenlerine dönük saldırılar ve buna karşı verilen mücadele hakkında konuştuk.

Son süreçte sizin de vermiş olduğunuz mücadele ile beraber özel sektörde çalışan öğretmenlerin sorunlar daha çok gündeme gelmeye başladı. ÖMK diye bilinen, Meclis'te görüşülmek üzere olan bir kanun var. Bu kanun ve iş kolunuzda yaşadığınız sorunlar üzerine neler söylemek istersiniz?

Mahmut Yıldırım: Şu an Meclis'e sunulacak olan ÖMK (Öğretmenlik Meslek Kanunu) ile ilgili eğitimin öznesi olan öğretmenlerin, öğrencilerin ve velilerin herhangi bir bilgisi yok. Yine tepeden inme, anti demokratik bir biçimde bir anlayışla yasa hazırlıyorlar. MEB, bir ÖMK hazırladığını söylüyor ama bir içeriğine dair hiçbir şey bilmiyoruz. Bizim daha çok düşündüğümüz şey bu ÖMK içinde özel sektör öğretmenlerine dair bir şey var mı, taban maaş var mı, belirsiz süreli iş sözleşmesi var mı? Dolayısıyla özel sektör öğretmenleri statü ve haklar olarak kamudaki öğretmenlerle eşit olmak istiyor ama bununla ilgili bir açık olduğunu tahmin ediyoruz. Bakan yakın zamanda katıldığı bir programda “bizim bu konuda bir yetkimiz ve gündemimiz yok” diye komik ve yalan söyleyen bir açıklama yaptı. Biz bunu da teşhir etmek için bu eylemleri yapıyoruz. Geçtiğimiz ay bir özel okulda bir öğretmen saldırı sonucu hayatını kaybetti. Burada yapılan eylemlerden sonra iktidar üzerinde bir baskı oluştu. Bakanlık “Eğer bir olumsuzluk yaşanırsa özel sektör öğretmenleri de kamu personeli olarak görülecektir” diye bir açıklama yaptı. Demek ki bizim bir saldırıya uğramamız, ölmemiz gerekiyor ki biz o zaman kamudaki meslektaşımızla eşit görüleceğiz. Bu gerçekten büyük bir trajedi. Özel sektör öğretmenleri her alanda eşitlik istiyor. Evet, 5580 sayılı özel öğretim kanunu içerisinde bir taban maaş olsun ama onun haricinde diğer özlük haklarımızın da korunduğu bir yasa istiyoruz. Yasa olmadan eşit olamayız. Bakanlık bizi patronların keyfi ortamına bırakmış oluyor. Dolayısıyla taban maaş konusu ÖMK içerisinde olmalı diyoruz. Belirli süreli iş sözleşmesi kaldırılmalıdır. Bu güvencesiz çalıştırmadır. Böyle

olumca kıdem hakkımız da gaspedilmiş oluyor. Biz patrona bu ve çeşitli sömürü biçimlerine karşı çıkıyoruz. Böyle olunca işten atılıyor. Belirsiz güvenceli bir biçimde sözleşme olmasını istiyoruz. Ayrıca ek ders ücretlerimizin ödenmesini istiyoruz. Yaptığımız sözleşmede ek ders alacağımıza dönük madde var. Ama buna rağmen birçok kurum sanki tek maaş üzerinden anlaşmış gibi “konuştuğumuz maaşın içinde ek ders ücreti de var” diyorlar. Bu bir gasptir. Bunun haricinde sömestr da kamudaki öğretmenlere göre daha az oluyor. Biz 15 gün tatilin 10 gününde çalıştırılıyor. Dinlenme hakkımız elimizden alınıyor. Ayrıca öğrenci de dinlenmemiş oluyor. Bir de şu var: Milli Eğitim Bakanı bizi öğretmen olarak dahi görmüyor. Geçtiğimiz sene Yusuf Tekin MEB'e atandığından kısa bir süre sonra bir TV programında özel sektör öğretmenleri ile ilgili şunu demişti: “zaten özel sektörde çalışan öğretmenler KPSS'yi kazanamamış, yani başarılı olamamış kişilerdir. O yüzden mecburen özel sektörde çalışmak zorunda kalmıştır.” Ve cümlelerin devamına “benim öğretmenim” diye de-

vam ederek bizi ötekileştirdi ve itibarsızlaştırdı. Biz bu açıklamaları teşhir ettik. Bizi kendi öğretmeni gibi görmeyen, öğretmeni ayrıştıran öğretmen mücadelesini bölen bir yerden ayrıştırıyor. Biz eğitimin ailesiyle, öğrencisi ve öğretmeni ile bir bütün olduğunu düşünüyor, mücadelesini de bu bütünlük içinde görüyoruz.

Eğitim Nöbeti açıklaması yapıldı. Bir hafta boyunca bu eyleme devam ettiğinizi açıkladınız. Bundan sonrası için nasıl bir mücadele hattı izlemeyi düşünüyorsunuz?

Mahmut Yıldırım: ÖMK bu hafta Meclis'te gündeme gelecek. Dolayısıyla biz bu haftayı bir direniş haftası olarak ilan ettik. Eğitim için nöbetteyiz diye belirledik. Tabi ki süreç burada sonlanmayacak. Burada birçok arkadaşımız derslerinden feragat ederek, ekonomik koşullarını zorlayarak, bekliden atılma pahasına burada mücadele ediyorlar. Yüzlerimiz de açık... Görüntülerde eylemlerde yüzümüz açık. Mücadelelerimizde hiçbir şeyden çekinmiyoruz. Ama patron cephesinde durum böyle değil, onlar bizi mimlemeye çalışıyorlar. İşten atıyorlar.

Bir çoğumuz işten atıldık. Haklarımızı aradığımız için. Bugün bu eylemi bir hafta olarak belirledik, ilerleyen günlerde işimize de dönmemiz gerekiyor. Ama ilerleyen günlerde ÖMK açıklandığında içeriğine bakacağız tabi. Ve olumsuz bir durumda yine teşhir eylemlerimiz devam edecek. Bugün birçok ilde bu eylemlerimiz devam ediyor. İl Millî Eğitim Müdürlükleri önünde eylemler devam ediyor. Mücadelemiz hem okullarda hem de sokakta devam edecek. Hem yeni üyelerimizi hem eski üyelerimizi mücadeleyi çağırırken hem de diğer sendika ve emek kurumlarını da dayanışmaya çağırıyoruz. Mücadelemiz büyüyerek devam edecek. ÖMK açıklanınca yeni bir mücadele hattı çizeceğiz.

Bugün burada direniş nöbetindeyiz. Ve gelen ve gelecek olan birçok destekçi kurum var. Çeşitli sendikalardan, siyasi kurum ve partilerden birçok destek var. Mücadelemiz dayanışma ile büyüyecek.

1 Mayıs tutuklamaları dört bir yanda protesto edildi

1 Mayıs'ta Saraçhane'den Taksim'e yürümek isteyen onlarca kişi ev baskınları ile gözaltına alınıp tutuklanmıştı. Tutuklama saldırısı Ankara, İzmir ve İstanbul'da protesto edildi. Öte yandan Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri de yaptıkları eylemlerde "Arkadaşlarımızı serbest bırakın!" diye seslendi.

"KOBANE, GEZİ, 1 MAYIS TUTSAKLARINA ÖZGÜRLÜK"

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri Kobanê, Gezi ve 1 Mayıs tutsakları için Sakarya Caddesi'nde eylem düzenledi.

Kitle Çankaya Belediyesi önünde buluşup Sakarya Caddesi'ne yürüyüş yaptı. Sakarya Caddesi'ne geldiğinde okunan metinde sermaye iktidarının işçi ve emekçiler üzerindeki siyasal ve ekonomik baskıları teşhir edildi.

Gezi davası tutuklularına değinilen açıklamanın devamında Kobanê davası sonuçlarına da tepki gösterildi.

Ankara'da Hepsini Alacağız Kampanya Grubu'nun çağrısıyla Meclis kapısında bir eylem gerçekleştirildi.

Tutsakların ailelerinin katıldığı eylemde açıklamayı Caner Yıldırım okudu. Açıklamada 1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek isteyen 74 kişinin tutuklandığı hatırlatılarak "25 gündür bu hukuksuzluk devam etmektedir" denildi.

Açıklamanın devamında şunlar ifade edildi:

"Kısacası o gün orada olmaması gereken ve hukuksuz olan şey arkadaşlarımızın eylemi değil, polis barikatıdır. 1 Mayıs'ı, Taksim'i, arkadaşlarımızı; hepsini alacağız!"

"BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!"

Yerel seçim sürecinin ardından Van eylemleri ile yoğunlaşıp, 1 Mayıs'ta Taksim'e yürüme iradesi karşısında pervasızlaşan gözaltı ve tutuklama terörü, İzmir'de ilerici-devrimci kurumlar tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Eylemde saray iktidarının çok yönlü krizlerin derinleştiği bir evrede işçi ve emekçi kitlelere gözdağı vermek, ileri-

ci-devrimci güçler şahsında toplumsal muhalefeti sindirmek için yürütülen baskı ve tutuklamalara karşı mücadele çağrısı yapıldı. Eylem 27 Mayıs Pazartesi günü saat 19.00'da Alsancak'ta bulunan ÖSYM önünde "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmaz! Devrimci tutsaklara özgürlük!" şiarlı pankartın açılmasıyla başladı.

Gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarında son süreçte yoğunlaşan baskı, yasak ve tutuklamalar teşhir edilirken, devrimcilerin, sosyalistlerin on yıllardır yılmadan yürüttüğü mücadelenin altı çizildi. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da mücadelenin kararlılıkla süreceği, tutsaklar özgürlüğüne kavuşana kadar ses yükseltmeye devam edileceği ifade edildi. İsrail Siyonizm'inin Filistin'de gerçekleştirdiği katliamların, mülteci kamplarına yönelik gerçekleşen alçak saldırının da işlendiği konuşmada, Filistin halkının direnişi selamlanırken, Siyonistler ve işbirlikçileri lanetlendi, AKP'nin ikiyüzlü tutumu vurgulandı. Ardından coşkulu ve gur sloganlarla yürüyüş gerçekleştirildi. Burada eylemi örgütleyen kurumlar adına hazırlanan ortak basın metni okundu. Açıklamada son dönem artan baskı ve tutuklama saldırılarına, Taksim yasağına, bu yasağı tanınamama tutumu ve Taksim'e yürüme iradesi gösteren güçlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne karşı her yerde direnileceği ifade edildi. Van eylemleri, Kobanê davası, Taksim'e yürüme iradesi, Kaypakkaya anmaları gerekçeyle AKP iktidarının pervasız saldırıları karşısında mücadelenin devam edeceği

belirtili.

BDSP ve DGB'nin flamalarıyla katıldığı eylem, mücadele ve Filistin halkıyla dayanışma sloganlarıyla bitirildi.

"TUTUKLULARI DA GÖZALTILARI DA ALACAĞIZ!"

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi önünde eylem yapıldı.

"1 Mayıs'a, Taksim'e, tutsaklara özgürlük!" yazılı pankartın açıldığı eylemde ilk sözü Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Başkanı Çiğdem Akbulut aldı. Akbulut konuşmasında Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs'a yasaklanamayacağını vurguladı. Her yıl 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamak isteyenlere yönelik gözaltı saldırısı yaşandığını hatırlatan Akbulut "Bu yıl Taksim Meydanı için birlikte hareket etmenin karşılığında devlet daha fazla saldırıyor" dedi. Tutuklama kararlarında hukuki bir dayanak olmadığını altını çizen Akbulut "Bugün belki arkadaşlarımızı alamayacağız ama biz elimizden geleni yapmaya ve Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs alanı olduğunu tescil etmeye devam edeceğiz" dedi.

KESK Dönem Sözcüsü Hüseyin Tosu da eylemde yaptığı konuşmada 1 Mayıs'a yönelik cadı avının kabul edilemez olduğunu vurgulayarak "1 Mayıs günü Saraçhane'de yasadışı olan tek şey Bozdoğan kemerine etten duvar örülmesidir" dedi.

Ardından Pelin Kahilloğulları AKP-MHP iktidarının meşruiyetini kaybettiğini vurgulayarak 1 Mayıs yasak kararını teşhir etti. Konuşmada yasak kararının

ardındaki gerekçenin sermayenin çıkarını korumak olduğu vurgulandı ve rezerv alan yasası ile emekçilerin evlerine el konulduğu, doğa maden yasası ile doğanın katledildiği, MESEM projesiyle gençlerin ucuz işgücü olarak sermayenin hizmetine sunulduğu, "tasarruf genelgesi" ile emekçilerin boğazlarının sıkıldığı belirtildi. Seferberlik yasasının Erdoğan'ın eline verilmesiyle baskıların artacağına dikkat çekilen konuşmada "Saraçhane'de ortaya konan irade sesimizi kısmak isteyenlere taviz vermeyeceğimizi gösteriyor" denildi. Konuşmada son olarak direnme hakkının meşruluğu vurgulanarak "Tutukluları da gözaltıları da alacağız!" denildi.

1 Mayıs tutsakları ve diğer siyasi tutsaklar için, Esenyurt Tabela Meydanı'nda 25 Mayıs Cumartesi günü eylem yapıldı.

Eylemde "1 Mayıs'ta Taksim'e yürümek, katil İsrail'le ticarete son demek, seçimlerin çalınmasına itiraz etmek, zamlara, baskılara karşı çıkmak suç değildir" pankartı açıldı ve ortak açıklama yapıldı. Eylemde sık sık "1 Mayıs'ta tutsaklara özgürlük, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya!" sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL – ANKARA – İZMİR

Saray rejiminin “

Saray rejiminin uygulamakta olduğu IMF’siz IMF programının şiddetini yerel seçimlerin ardından daha da artırmayı planladığı biliniyordu.

Bunun ilk adımı “Kamuda Tasarruf” adı altında açıklandı. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz ile Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in basın toplantısıyla yaptığı ilk açıklamanın ardından Tayyip Erdoğan da bir genelge yayınlayarak paketin nasıl uygulanacağına ilişkin ayrıntıları ilan etti.

Açıklanan paket sözde kamuda tasarruf sağlayacak ve enflasyonun düşürülmesine yardımcı olacak. Oysa ki paketin ne kamu harcamalarında dişe okunur bir tasarruf sağlayacak, ne enflasyonu düşürecek bir kapsamının olmadığını düzen savunucusu yorumcular bile kabul ediyor. Bu yüzden Cevdet Yılmaz ile Mehmet Şimşek, büyük umutlar yaratarak yaptıkları basın toplantısında, ellerindeki yazılı metinleri okumanın ötesinde bir şey yapmadı. Gazetecilerin soru sormasına da izin vermeden salondan kaçıp gittiler.

İddialı metne bakınca, bunun daha önce benzeri açıklanan sayısız tasarruf paketinden kopyalayarak hazırlandığı görülüyor. Bu pakette yer alan maddelerin hangisinin ne kadar tasarruf sağlayacağı, paketin tamamından ne kadar tasarruf beklendiği bilgisi bile yok.

IMF’siz IMF programı ile halkın boğazını sıkarken, “dostlar alışverişte görsün” misali devlet yönetiminin de tasarruf yaptığı havası yaratarak göz boyamaya çalışıyorlar. Kamu kurumlarında yazışmaların kağıtla değil de internet üzerinden yapılmasıyla, kamu çalışanlarının servislerinin kaldırılmasıyla ekonomiyi düze çıkaracak bir tasarruf sağlanacağına ve bunun da enflasyonu düşüreceğine inanamamızı bekliyorlar.

Paketi açıklayanlar, bunun ne kadar tasarruf sağlayacağına değinmekten kaçındılar. Ortalıkta dolaşan tahminlere göre “kamuda tasarruf” paketiyle olsa olsa yılda 100 milyar liralık bir tasarruf sağlayabiliyor. Bu da mevcut bütçe açığı karşısında deveye kulak bile değil. Nisan ayı bütçe verilerine göre sadece bir aylık faiz giderleri 114 milyar TL’ye,

yani paketin sağlayacağı söylenen tasarruftan daha yüksek miktara ulaştı.

Bütçe hedeflerine göre 2024’te yıllık toplam bütçe açığı 2,65 trilyon TL olacak. Ancak yıl sonunda gerçek bütçe açığının bu hedefin çok üstüne çıkarak 3,4 trilyon lirayı aşacağı tahminleri yapılıyor. Bu dengesizlik karşısında açıklanan paketin tam olarak uygulansa bile bütçedeki dev açığa merhem olma şansı yok.

Paketin temel amacı ne tasarruf ne de enflasyonu düşürmek. Esas hedefleri ekonomik krizin yükünü halkın sırtına yıkmak için yaptıklarına yenilerini eklemek. Pakette sermaye sınıfının işine gelmeyecek hiçbir şey bulunmuyor. Ama kamu çalışanlarının ve halkın yükünü artıracak onlarca unsur var.

AKP-MHP rejiminin kapitalistleri kolladığı ve faturayı emekçi halka çıkarmaya çalıştığı, sermayenin sözcüleri ve örgütleri tarafından peş peşe paketi alkışlayan açıklamalar yapmalarından da anlaşılıyor.

Sermaye sözcülerinin sevinçleri bo-

şuna değil. Çünkü Saray’ın paketi, kamu çalışanlarının servisine, lojmanına, sosyal tesisine, misafirhanesine göz diyor. Ama sermaye sınıfının ne vergisine ne teşviklerine ne ballı garanti ödemelerine el sürüyor.

Örneğin sermaye sınıfından alınan kurumlar vergisinin artırılması “akıllara gelmemiş”. 2024 bütçesine göre bir yılda toplanacak vergiler içinde kurumlar vergisinin payı yüzde 17. Hazine ve Maliye Bakanı Şimşek, kârları balon gibi şişen şirketlerin bu yıl 1.28 trilyon TL vergi ödemelerini bekliyor. Onu da tahsil edebilirse tabii...

Ama buna karşın bütçeye “vergi harcaması” adı altında koyduğu tek bir kalemle sermaye kesiminden alınması gereken tam 2,4 trilyon TL vergiden vaz geçiyor. Yani sermayeye ondan beklenen vergi gelirinin neredeyse iki katı vergi kıyağı yapılıyor. Oysa sermayeden tahsil edilmesi gerekirken üstü çizilen bu vergiler alınsa, açıklanan paketin 24 yılına bedel bir kaynak sağlanabilir.

Sorun bundan ibaret de değil. Çünkü tahakkuk bile etmeyen vergiler de var.

Örneğin başta Kur Korumalı Mevduat olmak üzere ranttan vurgunlar yapan sermaye kesiminin kullandığı finansal araçların çoğundan ya hiç vergi alınmıyor ya da çok düşük bir miktar ödüyorlar. Oysa Hazine’nin sadece nisan ayında rantıye kesimine ödediği faiz 114 milyar TL. Yani Şimşek’in paketinden beklenen bir yıllık gelirden daha fazla.

Servet vergisi ise lafını bile duymak istemedikleri bir konu. Oysa çıkartılacak bir servet vergisi ile bu paketlerin hedeflediğinin kat kat fazlası sadece sermayenin bir avuç kaymak tabaksından bile toplanabilir.

Öte yandan Erdoğan’ın kendine bağlı müteahhit çetesine verdiği Hazine garantili ödemeler kaldırılırsa, paketle hedeflenen kadar kaynağı tek bir kalemde elde etmek mümkün. Çünkü 2024 bütçesinde otoyol ve köprüler için 73,8 milyar TL, şehir hastaneleri için 26,1 milyar TL garanti ödemesi ayrıldı. Döviz kurunun yükselişiyle birlikte bu miktar daha da artacak.

Kirtasiye masrafını kısarak tasarruf yapıyor imajı yaratmaya çabalayan Erdoğan

Tasarruf Paketi”

Fikri Tomurcuk

ğan iktidarı, iş kendi müteahhit çetesine gelince bonkörlükte sınır tanımıyor. İstanbul Havaalanı'nı işleten Cengiz İnşaat ve Kalyon İnşaat'tan sözleşme gereği alınması gereken milyonlarca Euro'luk kira bedeli alınmıyor. Örneğin 2018-2020 arasında ödenmesi gereken kira bedelinin 1 milyar 95 milyon Euro'luk bölümü 2043 yılına ertelendi. Son iki yılda ödenmiş olması gereken 1 milyar 772 milyon Euro'nun ise tahsil edildiğine dair hiçbir veri yok. Tek başına bunlar bile açıklanan 100 milyar liralık pakete denktir.

Pakette olmayan şeylerden birisi de Kamu İhale Yasası'ndaki yandaşa fahiş değerlerle ihale peşkeş çekme yollarını kapatacak değişiklikler. Erdoğan iktidarı, yaptığı sayısız değişikliklerle kamu ihalelerini yolsuzluk, rüşvet, yandaş kayırmalarının aracı haline getirdi. İhaleleri denetimsiz ve keyfi şekilde şişirmeye müsait hale getirmek için açılan yan yolları kapatmak da hiç istemedikleri bir şey. Nitekim tasarruf paketinde bunun sözü bile edilmiyor. Oysa bu sistem, kamu malîyesinin kaynaklarının çarçur edildiği bir kara delik haline gelmiş durumda.

Paket sözüm ona tasarruftan bahsediyor ama en başta Saray'ın kendisinin şatafattan, ne iş yaptıkları belli olmayan danışmanlar ordusundan, koruma ordusundan, sayısı bilinmeyen araç ve uçak filosundan söz bile etmiyor. Oysa halk her ay sofrasından bir miktar daha kısıntıya giderken tasarruf Saray'ın mahallesine bile uğramıyor.

Tasarruf paketinde olmayanlar bunlar. Hepsi de sermaye sınıfını ilgilendiren noktalar. Tasarruf paketinde var olan noktalara gelince, hemen hepsinin kamu çalışanlarını ve genel olarak tüm halkı ilgilendirdiği ve onlara türlü türlü faturalar çıkardığını görüyoruz.

Paketin önemli hedeflerinden birisi üç yıl boyunca kamu istihdamının ve yatırımlarının dondurulması. Üç yıl boyunca belediyeler dahil tüm kamu kurumlarında ölenler ve emekli olanların yerine alınacaklar dışında işe yeni eleman alınmayacak. Bu hem kamu emekçilerinin hem de tüm halkın yükünü artıracak. Zira nüfus ve iş artışına rağmen eleman

sayısı artmayınca, her bir kamu çalışanın iş yükü yıldan yıla artacak ama maaş artışları enflasyon altında ezilmeye devam edecek.

Üç yıl içinde öğrenci sayısı artacak ama zaten yetersiz olan öğretmen sayısı da okul ve derslik sayısı da artmayacak. Üç yıl içinde nüfus ve hasta sayısı artacak, ama kamu hastanelerinde doktor ve hemşire sayısı artmayacak, hastane ve yatak sayısı da aynı kalacak. Eğitim öğretmenler için de öğrenciler için de daha zor, daha niteliksiz ve daha pahalı hale gelecek. Aynı durum sağlık sektörü için de geçerli. Randevu almak için bekleme süreleri uzayacak, iyice kuşa dönen muayene süreleri ise daha da kılalacak.

Eğitim ve sağlıkta halk için hayat daha da zorlaşır ve daha pahalı hale gelirken sermaye sınıfı için bir fırsat ortaya çıkacak. Devlet okullarında ve hastanelerinde yaşanan sıkıntılar eğitimin ve sağlığın daha paralı hale gelmesine, özel okul ve hastanelere başvurmak zorunda kalanların sayısının artmasına neden olacak.

Belediyelerdeki uygulama ise kentlerde nüfus artışı karşısında halkın belediye hizmetlerinden yararlanma, asgari düzeyde bir hizmet alabilme imkanını iyice sınırlayacak.

Benzer sorunlar tüm kamu hizmet alanlarında yaşanacak.

Bu uygulamanın bir faturası da atama bekleyen milyonlarca gence çıkacak. Kamu Personeli Seçme Sınavı'na (KPSS) girerek eğitimini aldığı meslek dalında bir kamu kuruluşunda işe girme hayali olan milyonlarca genç için bu kapı aniden kapatılmış oluyor. Bu durumun işsiz gençler ve aileleri için büyük hayal kırıklıkları ve maddi yükü olacak.

Emekçiler böylesine sıkıntıya girerken, sermayeye kârlarını daha da artırma fırsatları yaratılıyor. Çünkü acilen iş arayan milyonlarca genç işsize kamununun talebi hızla artacak ve bu kapitalistlere ücretleri daha da aşağı çekerek sömürüyü artırma fırsatı sağlayacak.

Toplu taşıma sistemi olan yerlerde servislerin kaldırılması, kamu çalışanlarına ciddi bir maddi yük getirecek. Bu, kamu emekçilerinin ücretlerinde fiilen bir kesinti yapılması anlamına geliyor. İşe geli ve gidişte dolmuş ve belediye oto-

büslerinde harcanan zamanın artması, kamu emekçilerinin çalışma süresinin de fiilen uzamasına neden olacak.

Kamu kurumlarında destek hizmetlerinin kısıtlanması ve burada çalışanların işten çıkartılması da gündemde. Bu, aynı zamanda kamu kurumlarında çalışan emekçilerin iş yerindeki gündelik hayatında çeşitli yeni zorluk ve yüklerle karşılaşmalarını getirecek.

Açıklanan “tasarruf paketi” Erdoğan-Şimşek ekibinin seçim sonrasında emeğe karşı girişecekleri saldırı kampanyasının ilk adımı. Bunun arkasını getirmenin hazırlıkları içindeler.

Kamu çalışanlarına çıkan bir fatura da lojmanların, sosyal tesislerin ve misafirhanelerin kira ve ücretlerinin hemen artırılması ve ardından da hepsinin satışa çıkartılması olacak. Bu satışlar kamu emekçilerinin hayatını daha da pahalı hale getirirken sermaye sınıfı için yeni rant fırsatları yaratacak.

Kamu kurumlarında yeni kreş yapılması ve açılmasının yasaklanması da kamu emekçilerinin gündelik hayatını zorlaştırırken aile bütçesine yeni bir yük daha ekleyecek.

Emekçiler için bunca külfet yaratacak olan bu paketin bütçe açığına da merhem olmayacağı, enflasyonu düşürücü bir etki de yaratmayacağı ortada. Bu paketin ekonomik krizin yükünü emekçilerin sırtına yıkmaktan başka bir işlevi yok. Kamu emekçilerinin yüklerini artırırken hayatlarını daha zor ve daha maliyetli hale getirecek. Bunun doğal uzantısı olarak kamu hizmetlerinde ortaya çıkan kısıntı da tüm halk için hayatı zorlaştıracak, geçim için ise yeni külfetler ortaya çıkartacak.

Ama öte yandan sermaye sınıfının ücretleri daha da aşağı çekme, işten çı-

karmalarda daha pervasız olma, kârlarını ve sömürüyü daha da artırma olanaklarını genişletecek.

Erdoğan iktidarının bu paketinin bir hedefi de yabancı sıcak para fonlarına kârlarının garanti altında olduğu mesajını ve taahhüdünü vermektir. Erdoğan iktidarı, bu paketle küresel sermayeye, “emekçilerin lokmasından keserek sizin getireceğiniz sermayeyle yüksek kâr elde etmenizi garanti altına almakta kararlıyım” mesajı veriyor.

Yabancı finans kuruluşlarının Türkiye’de sesi en fazla çıkan temsilcisi Timothy Ash, paketi olumlu bulduklarını hemen ilan etti. Ama Şimşek ekibinin “başarılı” olması için memur ve emekli maaşlarında kesintiye de gidilmesi gerektiğini söyledi.

Erdoğan-Şimşek ekibi, küresel sıcak para fonlarının bu isteğini de dolaylı bir yolla yerine getiriyorlar zaten. Ücret artışlarını enflasyon artışının gerisinde tutarak ücretlerin reel olarak düşmesini sağlıyorlar. Son gelişmeler, Erdoğan yönetiminin bu politikayı, önümüzdeki dönemde daha azgın bir şekilde uygulamaya çalışacağını gösteriyor.

Bu nedenle açıklanan “tasarruf paketi” Erdoğan-Şimşek ekibinin seçim sonrasında emeğe karşı girişecekleri saldırı kampanyasının ilk adımı. Bunun arkasını getirmenin hazırlıkları içindeler. Yeni adımlar, sadece kamu kesimiyle sınırlı kalmayacak, işçi sınıfının tamamını hedef alacak. Dolayısıyla emekçilerin bu ilk saldırı dalgasına karşı gösterecekleri tepki büyük bir önem taşıyor.

Saray rejimi eliyle krizin tüm yükünü emekçilerin sırtına yıkmayı hedefleyen bu paketleri önlemek ve geri püskürtmek için işçi sınıfı ve emekçilerin birlik, dayanışma, örgütlenme ve mücadeleli yükseltmekten başka bir yolu yok.

Nakba'nın 76. yılında direniş devam ediyor

E. Bahri

İşgal ettikleri Filistin toprakları üzerine İsrail'i kuran ırkçı-siyonistler 15 Mayıs'ı "Bağımsızlık günü" diye kutluyor. Filistin halkı ise al Nakba (büyük felaket) diye anıyor. Bazı Filistinliler olanı felaket değil işgal olarak tanımlıyorlar. Nasıl tanımlandığından bağımsız olarak 15 Mayıs Filistin halkı için uğursuz bir gündür.

Siyonistlerin "bağımsızlık" söylemi ise kaba bir sahtekarlığa dayanıyor. Zira bağımsızlık işgalcileri kovup ülkeyi sömürgecilerden kurtararak sağlanabilecek bir kazanımdır. Oysa siyonist proje baştan beri işgalci, yayılmacı ve emperyalistlerin desteği ile yol almıştır.

"Başarısı" başka bir halkın katledilmesi, sürülmesi ve topraklarının gasp edilmesine bağlı olan bir proje gerici, gayri insani ve gayri meşrudur. Siyonizmin ilk dönem şefleri ile sonradan kurulan İsrail'de devletin tepesinde bulunan kişiler bu gerçeği pek çok kez itiraf etmişlerdir. Sözde bağımsızlık hikayesini ise yalan ve çarpıtmalar üzerine kurdular. "Topraksız halka, halksız toprak" diye bir şey uydurdular. Oysa Filistin'de bir halkın yaşadığını en iyi bilenler siyonist şeflerdir. Zira onlar 1921'den beri siyonist projeye karşı direnen bu halkla karşı karşıya kalıyorlardı.

Yahudilere Filistin'de bir yurt kurma vaadi veren İngiliz emperyalizminin Balfour Deklarasyonu Kasım 1917'de ilan edildi. 107 yıl sonra bugün Gazze'de yaşananlara bakıldığında burada direniş iradesi kırılmayan bir halkın yaşadığını tüm dünya görüyor. ABD ile AB ülkelerinde öğrenciler bu direnişçi halkla dayanışmak için üniversiteleri işgal ediyor.

Gazze'de yaşananlar siyonist hikayenin Yahudiler açısından da facialara yol açan bir yalan olduğunu gözler önüne sermiştir. Katliam, sürgün, toprak gaspı ve işgal üzerine kurulu ırkçı-soykırımcı siyonist proje siyasi, ideolojik, ahlaki ve insani açıdan Gazze'nin enkazı altında kalmıştır. Bu ucube projenin iddia edildiği gibi "Yahudiler için bağımsız, güvenli, müreffeh bir vatan" kuramayacağı görülmüştür. Balfour'dan 107 Nakba'dan 76 yıl sonra Gazze'de yaşananlara bakanlar bu gerçeği rahat bir şekilde görebilirler.

Siyonist rejimi kuranlar, emperyalistlerin Ortadoğu'da halklara karşı kullanabileceği militarist bir aparat yarattılar. 7

Ekim'den sonra ABD ile batılı emperyalistlerin tam takım halinde soykırımcı Netanyahu rejimini korumak için seferber olmaları tesadüf değil. Adeta histerik bir şekilde soykırıma destek vermeleri Yahudilerden önce siyonist savaş aparatını koruma telaşından kaynaklanıyordu.

İsrail'in işlediği soykırım suçuna karşı gelişen mücadeleyi "anti-semit" olmakla itham edip polis şiddetiyle bastırmaya çalışmaları da aynı telaştan kaynaklanıyor. Anti-semitizm konusunda duyarlı oldukları iddiası da kaba bir sahtekarlıktır. Çünkü anti-semit olan ırkçı-faşist partilerin iktidar veya iktidar ortağı olmalarından rahatsız değiller.

Bu arada anti-semit olan ırkçı-faşist partilerin de soykırımcı siyonistlere destek vermesi denklemin yapılan propagandanın çok farklı kurulduğuna işaret ediyor. Resmen olmasa da zımnen "batılı emperyalistler, soykırımcı siyonistler, anti-semit faşisteler" koalisyonu kurulmuş durumda. Direnen Filistin Arap halkı bu ittifakın hedefindedir. Ancak Yahudiler de bu soykırımcı ittifakın istismar ettiği bir araca dönüştürülmüştür.

İngiliz emperyalizminin düzlediği ze-

minde uygulanmaya başlayan siyonist proje tüm bölge halklarının başına sarılmış bir beladır. Ancak Filistin'in Arap halkı bu vahşi sömürgeci projenin kurbanı durumuna düşürülmüştür. Bu projenin uygulanmasının ilk sorumlusu İngiltere iken daha büyük sorumluluk 181 sayılı taksim kararını alan Birleşmiş Milletlere düşüyor.

Filistin halkı ise bu işgalci projeyi baştan beri reddetti. Nitekim siyonistlerin kolonileşmelerine karşı direniş daha 1921 yılında başlatıldı. Dalgalı bir sürecin ardından 1936'dan 1939 yılına kadar süren ayaklanma ile doruğuna çıkmıştır. Ayaklanma siyonist çetelerle İngiliz işgal ordusunun işbirliği ile ancak üç yıl sonra vahşi yöntemlerle bastırılabilirdi.

İkinci emperyalist savaşının başlaması ve Nazilerin yaptığı Yahudi soykırımını fırsat sayan siyonistler savaş süresince Yahudilerin Filistin'e göçünü teşvik ettiler. O süreçte hem sayı hem silah hem ekonomik imkanları artan siyonistlerin kurduğu terör çetelerinin güçleri de arttı.

BM'nin utanç verici taksim kararı aldığı 1947 yılında siyonistlerle Filistinliler arasındaki gerilim artmıştır. Hagana, Irgun, Stern gibi siyonist terör örgütlerinin saldırıları da artmıştır. O süreçte

Filistin'den çekilme kararı alan İngiltere siyonist çetelere alan açmıştır. BM'nin utanç verici taksim kararına dayanarak 15 Mayıs 1948'de İsrail devletinin kuruluşu ilan edildi. O aşamada siyonist çetelerin birleşmesiyle oluşturulan siyonist ordu savaşa hazırlık yapmıştı.

BM'nin taksim kararına göre iki devlet kurulacaktı. Ancak Filistin devleti kurulamadı. O topraklarda iki devletin kurulmasının koşulları yoktu. Nitekim BM'nin 181 sayılı kararı onayladığında İngiliz deklarasyonunun üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen Yahudilerin sahip olduğu toprakların oranı halen sembolikti. Nitekim dönemi araştıran İsraili tarihçi Ilan Pappé şöyle diyor:

"İngiltere'nin Siyonist yanlısı politikalarına ve sayıca büyüyen bir Yahudi azınlığın mevcudiyetine karşın Filistin, manda döneminin sonunda hala büyük ölçüde bir Arap ülkesiydi. Filistin'deki ekili alanların neredeyse bütünü yerli nüfusa aitti -1947 yılında yalnızca yüzde 5,8'i Yahudi mülkiyetindeydi..." (Filistin'de Etnik Temizlik / İntifada yayınları 2022, Sf. 58)

Taksim kararıyla, Filistin'in tarihi topraklarının %56,5'i Yahudilere, %43,5'i

ise Araplara tahsis edildi. Buna rağmen siyonist bir aygıtın kurulmasının koşulları yoktu. Yahudiler dağınık ve birbirinden kopuk alanlarda yaşıyordu. İsrail devleti için tahsis edilen alanda 498 bin Yahudi ile 497 bin Arap yaşıyordu. Oysa siyonistler din esasına dayalı bir Yahudi devleti kurmak istiyordu. Bu ise ancak vahşi bir etnik temizlikle sağlanabilirdi. Siyonistler de bunu yaptılar. Ilan Pappé, yukarı da andığımız kitabında etnik temizlik vahşetinin nasıl uygulandığını İsrail kaynaklarına dayanarak anlatmıştır.

Siyonist çeteler Filistin şehir, kasaba ve köylerini yıkıp haritadan sildiler. On binlerce kişi öldürdüler, 700 binden fazla kişiyi sürgün ettiler. Katliam ve etnik temizlik yaparak Filistin topraklarının %78'ini işgal ettiler. Nakba denen şey de aslında katliam ve sürgün eşliğinde işgaldir. Siyonist hareketin, ardından rejimin tarihi de buna dayanıyor. Gazze'de yapılan da budur. Soykırım, etnik temizlik ve toprakları işgal etme hedefi.

Ancak bu defa sadece soykırım ve yıkım yapabildiler. Etnik temizlik planı ise işlemedi. Zira Gazze şeridinde yaşayan 2 milyondan fazla Filistinli kolektif bir şekilde direniyor. Yıkım, açlık, susuzluk ve soykırıma rağmen halk Gazze'yi terk etmiyor. Yeni bir Nakba'ya izin vermemek için Gazze içinde bombalar altında bir yerden bir yere göç ediyorlar.

Hem halk hem direniş örgütlerinin kararlığı emperyalist/siyonist planların uygulanmasına izin vermiyor. İşgalci İsrail ordusu girdiği her mahallede sert bir direnişle karşılaştı ve ağır kayıplar verdi. Ama Gazze'de kontrol sağlayamadı. Refah'a saldırı başlatan İsrail yine kayıplar vermeye başladı. Direnişçiler yine tankları havaya uçuruyor, işgalci orduya kayıplar verdiriyor.

Savaşı icra eden İsrail olsa da ABD başta olmak üzere tüm batılı emperyalistler soykırıma suçuna ortak oldular. İnsani ve ahlaki açıdan tam bir çöküş içinde olduklarını dünya gördü. Nakba'nın üzerinden 76 yıl geçmesine rağmen dünyanın en güçlü en vahşi en donanımlı soykırımcıları Filistin halkının direniş iradesini kırma noktasında aciz kaldılar. Gazze direnişi, Filistin halkına diz çöktürülemediğini bir kez daha göstermiştir. Bununla birlikte emperyalistler himayesindeki siyonist aygıtın yıkılması için bölge halklarının anti-emperyalist/anti-siyonist birleşik direnişinin örülmesi gerekiyor.

Üç ülke Filistin'i tanıdı

E. Bahri

Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) savcısı Karim Khan, İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Galant hakkında "savaş suçları ve insanlığa karşı işlenen suçlar" sebebiyle tutuklama emri çıkarılması talebinde bulundu. Siyonist savaş çetesinin soykırım suçu karşısında bu talep çok hafif kalıyor. Zira savaş suluları iki kişiden oluşmuyor. Tel Aviv'dekiler bir yana, soykırım çetesinin Washington'da, Berlin'de, Londra'da, Paris'te ve başka başkentlerde de suç ortakları var. Buna karşın, ABD emperyalizmi ile Siyonist lobbilerin baskılarına rağmen Khan'ın talebi bu konuda bir ilkti ve önemli bir başlangıç oldu.

UCM savcısının talebini dile getirmesinden birkaç gün sonra üç ülke Filistin devletini tanıma kararı aldıklarını ilan ettiler. İrlanda ile Norveç 22 Mayıs'ta Filistin devletini tanıyacıklarını resmen açıkladılar. İspanya Başbakanı Pedro Sanchez ise, 28 Mayıs'ta yapılacak haftalık Bakanlar Kurulu toplantısında alınacak kararlarla Filistin devletini resmi şekilde tanıyacıklarını duyurdu.

Konuyla ilgili açıklama yapan İrlanda Başbakanı Simon Harris, "Bugün İrlanda, Norveç ve İspanya olarak Filistin devletini tanıdığımızı ilan ediyoruz. Şimdi her birimiz bu kararı hayata geçirmek için gerekli ulusal adımları atacağız" dedi.

Filistin devletini tanıma konusunda bazı bakanlarla birlikte açıklama yapan Norveç Başbakanı Jonas Gahr Store da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK) kararlarına uygun şekilde 1967 sınırlarında kurulacak Filistin devletini tanıyacıklarını belirtti.

Üç ülkenin liderleri iki devletli çözüme savunduklarını, 1967 sınırlarında bağımsız bir Filistin devletinin kurulması

gerektiğini ve Filistin halkının kendi kendini yönetme hakkı olduğunu ifade ettiler.

Açıklamaların yapılmasına anında tepki gösteren soykırımcı Siyonist rejim, Dublin ve Oslo'daki İsrail büyükelçilerini istişare için Tel Aviv'e çağırdığını duyurdu. İspanya'nın Filistin devletini tanıma kararı alması durumunda Madrid'deki Siyonist büyükelçinin de çağrılacağı ilan edildi. UCM kararına ateş püsküren soykırımcı çetenin bu tepkisi şaşırtıcı olmadı. Zira bu kararlar Siyonist rejiminin insani ve ahlaki açıdan tam çöküşünü tescil ederken, politik olarak çemberin daraldığının da ilk işaretleridir.

Siyonist rejim bugüne kadar BM'nin hiçbir kararını tanımadı. İsrail'in kurulmasının gerekçesi sayılan karar da bunlara dahil. Zira o karar Filistin devletinin kurulmasını da içeriyordu. Oysa onlar katliamlar yaparak, halkı sürgün ederek Filistin devletinin kurulması gereken toprakların da büyük bir kısmını işgal ettiler. Bu küstahlık, ABD ile batılı emperyalistler tarafından sağlanan "özel koruma" sayesinde mümkün olabildi. Dolayısıyla batılı emperyalistlerin koruması devam ettiği sürece uluslararası kararları tanımayacaklar. Ancak bu, soykırımcı rejimin kapitalist devletlerin en azından bir kısmı nezdinde meşruluğunu yitirmeye başladığı gerçeğini değiştirmez.

Filistin devletini tanımak, verili koşullarda sembolik olsa da politik yönden önemli bir karardır. Ancak Siyonist rejim ayakta kaldığı ve batılı emperyalistler tarafından himaye edildiği sürece "iki devletli çözüm" diye bir şey olmayacaktır. Zira bu "çözüm" Siyonist çetenin Apart-

heid ideolojisine aykırıdır. Yani BMGK kararına göre "iki devletli çözüm" yayılmacılık, işgal ve toprak gaspına dayalı Siyonist zihniyetin iflasi anlamına gelir. Dolayısıyla ister iyi niyetle ister Filistin halkını oyalamak için dile getirilsin, bu çözümün gerçek hayatta bir karşılığı bulunmuyor.

İsrail rejiminin bir soykırımcı çeteye dönüşmesi, batılı emperyalistler için de bir yük olmaya başladı. Zira soykırım suçuna ortak olan emperyalist şeflerin "demokrasi, özgürlükler, insan hakları, basın özgürlüğü, gösteri hakkı" gibi kornalarda ettikleri lafların tiksinti verici bir riyakarlıktan başka bir anlam taşımadığını geniş kitleler görmüş oldu. Gazze'de soykırıma destek vermeleri maskelerini paramparça etti. Buna karşın Siyonist savaş çetesine her alanda destek sunmaya devam ediyorlar. Tüm bunlara rağmen Siyonist rejimin eski yöntemlerle yola devam etmesi artık kolay olmayacak. Bu rejim siyasi alanda sıkışmakla kalmıyor, soykırımcı savaş aygıtı da Filistin ve Lübnan direnişinin vurduğu darbelerle güç kaybediyor. Dolayısıyla İsrail'in "güvenli bir ada" olduğu efsanesi adım adım çöküyor.

Verili koşullarda Filistin sorununa düzen içi iğreti bir çözüm olası değildir. Bu, ancak hegemonya çatışmasında ABD'nin daha gerilemesi ve Çin-Rusya cephesinin Ortadoğu'da etkili bir rol oynaması durumunda olası olabilir. Yine de bu varsayım gerçekleşse bile, Filistin sorunu çözülmüş olmayacak. Soykırımcı Siyonist savaş çetesi yıkılıp, halkların barış içinde eşit bir şekilde yaşayacağı laik, demokratik ve bağımsız Filistin devleti kurulmadan gerçek bir çözümden söz etmek mümkün olmayacaktır.

İsrail'in soykırım saldırısı ve Adalet Divanı'nın kararı

Filistin halkı, 1948'de siyonist İsrail'in kuruluşuyla başlattığı etnik temizlikten dolayı 76 yıldır acı çekiyor. Sistemik baskı, işkence, katliam, yıkım, sürgün ve soykırım halen devam ediyor. Netanyahu ve çetesinin iktidara gelmesiyle siyonist işgalcilerin ırkçı histerisi hiç olmadığı kadar derinleşti. Filistin halkını yok etme hedefine odaklanarak, vahşeti görülmemiş boyutlara ulaştırdılar

Amerika ile Avrupa emperyalizminin siyonist devlete sunduğu koşulsuz desteğin verdiği rahatlıkla, işgalciler aylardan beri Filistin halkına soykırım uyguluyor. İrkçı-faşist Netanyahu hükümeti, 7 Ekim'de İsrail ordusunun mevzilerini hedef alan meşru saldırıyı bahane ederek, Filistin halkına yönelik soykırım saldırısını sürdürüyor. Ancak Filistin halkının irade ve kararlılığını kıramadığı gibi, dünya halkları nezdinde emperyalist ağababalarıyla birlikte lanetlenmiş bulunuyor.

Dünya halklarının ortaya koyduğu tepki ve dayanışma duygusu, siyonist rejimi ve gerisindeki emperyalist barbarlığı zora sokmuş, baskı altına almış durumda. Siyonist hançerin sapını tutan ABD emperyalizmi bile, Netanyahu çetesine karşı göstermelik "çıkışlar" yapmak zorunda kalıyor. Zira sadece İsrail'in değil ABD ve Batılı emperyalistlerin tiksindirici ikiye yüzlülükleri de önemli ölçüde teşhir olmuş bulunuyor.

Filistin halkının kırılmayan iradesi ve efsanevi direnişi, bu direnişe dünya halklarının sunduğu destek ve insanlığın gözleri önünde süren soykırım, siyonist katillerin yargılamasına vesile oldu. Güney Afrika'nın açtığı dava sonucu Uluslararası Ceza Mahkemesi (ICC) başsavcısı Karim Khan, savaş suçları ve insanlığa karşı suç şüphesiyle Netanyahu ve Gallant hakkında tutuklama emri talep etmişti. Bu karar, İsrail rejimi için hem siyasi hem ahlaki bir yenilgi oldu. Siyonist cellatlar, ilkinin ardından gelen yeni bir "yenilgi" daha yaşadılar: Uluslararası Adalet Divanı (UAD) cuma günü İsrail'in Refah'taki saldırısını derhal durdurmasını emretti.

UAD'nın kararı, Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) başsavcısının İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında tutuklama emri çıkarmasını talep ettiği açıklamasından birkaç gün sonra geldi. Mahkeme böylece Güney Afrika'nın

"Soykırım Sözleşmesi'ni ihlal ettiği" gerekçesiyle İsrail'e karşı açılan davada ek acil tedbir başvurusunu onayladı. Lahey'deki en yüksek BM mahkemesi, Gazze Şeridi'nin güneyindeki askeri operasyonun halk için büyük bir risk oluşturduğuna karar verdi. Yargıçlar insani durumun felaket olduğunu söyledi. Mayıs ayının başından bu yana İsrail'in hava ve kara saldırıları nedeniyle 800 binden fazla kişi Refah'ı terk etmek zorunda kaldı.

Gazze'deki soykırım savaşıyla birlikte 1,5 milyon Filistinli'nin sığındığı Refah kentine yönelik saldırı tehditleri şubat ayında başlatılmıştı. İsrail'in ve dolayısıyla da işlenen soykırımın ardındaki ABD bile Netanyahu'yu yıkıcı insani sonuçlar doğurabileceği gerekçesiyle Refah'a yönelik saldırıdan kaçınmaya çağırarak zorunda kalmıştı. Dahası İsrail'in Refah'a yönelik askeri saldırısını "kırmızı çizgi" olarak nitelendirmişti. Bu ikiye yüzlülüğü sergileyen Biden yönetimi, askeri operasyonun gerçekleştirilmesini de kabul etti. Biden yönetim Gazze'ye atılan bombaları İsrail'e sağlamakla kalmıyor, soykırım savaşını da finanse ediyor. Sadece 7 Ekim'den bu yana siyonist rejime 50 milyar dolar civarında destek sağladığı tahmin ediliyor.

Bu koşullarda 15 yargıçtan 13'ü, "İsrail, Refah bölgesindeki askeri saldırısını derhal sonlandırmalıdır" kararının uygulanması yönünde oy kullandı. Ancak mahkeme, işgalcilerin Refah'tan çekilmesi talebiyle yetinmiyor. Aynı zamanda

İsrail'e, insani yardım ve ihtiyaç duyulan acil hizmetler için Refah sınır kapısını derhal açması çağrısında da bulunuyor. Mahkeme Başkanı Nawaf Salam, Refah'taki durumu artık "felaket" olarak tanımladı ve "askeri saldırıların, Gazze Şeridi'ndeki Filistin nüfusunun "tamamen veya kısmen" yok olmasına yol açacağını ve yaşam koşullarını ortadan kaldıracağını" belirtti.

Başsavcının talebinin siyonist şefleri diken üstünde bıraktığı günlerde İspanya, İrlanda ve Norveç Filistin'i bir devlet olarak tanıyacıklarını duyurdular. Özellikle İspanya, İsrail'in Gazze Şeridi'nde sürdürdüğü savaşı sert bir şekilde eleştirdi. Soykırımcı siyonist cellatlar ve onların batılı emperyalist efendileri, giderek zor durumda kalıyor ve yüzlerindeki maske yırtılıyor. ABD ve İsraili liderlerin UAD kararına küstahça meydan okuyan tepkileri, yüzlerindeki maskenin yırtılması ve vahşi suratlarının dünya nezdinde teşhir olmasında duydukları rahatsızlığın da yansımasıdır. UAD'nın kararı, Gazze'deki soykırımı koşulsuz olarak destekleyen ve aynı zamanda Rusya, Çin ve İran'a karşı savaş çığırıklığını "kurallara dayalı bir dünya düzenini koruma" yalanıyla gizlemeye çalışan ABD-NATO emperyalizminin kirliliği ve kanlı yüzünü ifşa etmektedir.

UAD'nın kararı önem taşımakla birlikte bugünün emperyalist dünyasında uygulanması kolay değil. Güney Afrika temsilcilerinin devam eden UAD yargılamaları sırasında ortaya koyduğu gibi, İsrail hükümeti uluslararası hukuku, BM

Güvenlik Konseyi'nin bağlayıcı kararlarını ve UAD'nın kararlarını zaten pervasızlıkla çiğnemektedir. Dolayısıyla geçen hafta Güney Afrika adına davayı savunan Avukat Vaughan Lowe yargıçlara, "Filistin halkı Gazze'de soykırım riski altında ve bugüne kadar verdiğiniz kararlar onları soykırımdan korumakta başarısız oldu" diye sitem ederken temel bir gerçeği dile getiriyordu. Nitekim soykırımcı Netanyahu, ABD ile batılı emperyalistlere güvenerek "Kimse bizi durduramayacak - ne Lahey ne şer eksenini ne de başka hiç kimse." diye küstahça açıklamalar yapıyor. Bu açıklamalardaki pervasızlık siyonist şeflerin barbarlığını ortaya koyduğu gibi, açmazlarının derinleşmesinin de yansımasıdır.

İsrail, ABD'nin desteğiyle, UAD'nın kararına rağmen Refah'taki askeri operasyonunu sürdüreceğini ilan ederek bir kez daha hiçbir yasa, hukuk ya da kural tanımadığını dünyaya ilan etmiştir. Soykırım çetesinin şeflerinden Yoav Galant perşembe günü yaptığı açıklamada, "Refah'taki çabalarımızı yoğunlaştırıyoruz. Bu operasyon karadan ve havadan daha fazla kuvvetle büyüyecek" diye tehditler savurdu.

Siyonistlerin soykırım savaşını ve bunun dolaysız sorumluluğunu taşıyan ABD ile batılı emperyalistleri ancak dünya işçi sınıfı ve halklarının örgütlü mücadelesi durdurabilir ve insanlığa karşı işledikleri suçların hesabını sorabilirler.

İslam devletlerinin Filistin hamaseti

Türkiye'nin de bileşeni olduğu İslam İşbirliği Teşkilatı'nın (İİT) 15'inci zirvesi Gambiya'nın başkenti Banjul'da yapıldı. İsrail'le ticareti artıran saray rejimi, teşkilata üye devletlere Uluslararası Adalet Divanı'nda (UAD) İsrail aleyhine açılan soykırım davasına müdahil olma çağrısı yaparak riyakarlığını bir kez daha sergiledi.

Zirvede konuşan sarayın Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ise; Filistin davasının bölgesel rekabetlere kurban edilemeyeceği, işgale karşı direnişin tüm dünyada zalimler ile mazlumlar arasındaki mücadele olduğu, İsrail'e uluslararası hukuku ihlal etmenin bedeli olduğunu göstermek gerektiği, İsrail'e karşı eldeki tüm araçları seferber etmenin şart olduğu ve zirveden somut sonuçlar beklediği yönünde laflar sarf etti. Fidan, AKP'nin iktidara geldiği günden bugüne, özellikle de 7 Ekim'den bu yana İsrail'le artan ticaretini unutmamış olacak ki bu tür laflar edebiliyor. Filistin için kurulduğu iddia edilen İİT de tarihi boyunca Filistin'de yaşanan soykırımı utanç verici bir şekilde izlemekten başka bir şey yapmadı. Son toplantıdan çıkan sonuçlar, teşkilatın soykırımı izlemeye devam edeceğini teyit etti.

"Fıtratında" emperyalist-siyonist güçlere hizmet etmek olan AKP, iktidarı boyunca Filistin'e yönelik saldırılar karşısında hamasi nutuklar atmanın dışında somut tek bir adım atmamıştır. AKP'nin iktidara gelişinden bu yana İsrail'le yapılan ticaretin hacmi neredeyse on kat artırılmıştır. 7 Ekim'in ardından Gazze'de başlatılan soykırım saldırılarına rağmen bu tutumunu sürdürüyor. Saldırıların yoğunlaştığı, hastanelerin bombalandığı, yardım tırlarının geçişinin engellendiği ve ölümlerin hızla arttığı dönemde bile İsrail ordusuna malzeme taşımaktan vazgeçmedi. İşgalci ordunun yiyeceğinden giyimine, Filistin halkının üzerine bombalar yağdıran jetlerin yakıtından silah parçalarına kadar onlarca ürün Türkiye'den İsrail'e taşındı.

Önce İsrail'le ticaret yaptıklarını inkar ettiler. Ancak suç ortaklığı belgelerle teşhir edilince itiraf etmek zorunda kaldılar. Filistin meselesinde sicili kirli olan saray rejimi 31 Mart seçim hezimetinin ardından İsrail'e satılan 54 ürün için "ticari kısıtlama" getirdiğini ilan etti. "Kısıtlama"

kararının da lafta kaldığı çok geçmeden açığa çıkmıştı. Hal böyleyken saray rejiminin sözcüsü Fidan'ın "somut sonuçlardan", "İsrail'e bedel ödetmekten", "Uluslararası hukuktan" bahsedebilmesi kaba bir ikiyüzlülüktür.

İslam İşbirliği Teşkilatı 1969'da güya Filistin'le "dayanışma" için kurulmuş bir teşkilat olmasına rağmen, onlarca yıl Filistin halkının karşı karşıya kaldığı soykırımı sessiz kalmıştır. Kurulduğu günden bu yana katliamı durdurmaya yönelik sonuç alıcı tek bir somut adım atmamış, söylemlerini hayata geçirmemiş, Siyonist rejime hiçbir ciddi yaptırım uygulamamıştır. Yıllardır çok sayıda toplantı yapan bu teşkilatın kararları ve söylemleri kuru hamasetin ötesine geçmemiştir.

Gazze'de soykırım devam ederken yapılan önceki toplantıda da bölgedeki Amerikan üslerinin kullanılmaması, diplomatik ve ekonomik ilişkilerin kesilmesi, petrol ambargosunun uygulanması, İsrail sivil havacılığının Arap hava sahasından geçişinin engellenmesi gibi konularda ortak bir karar dahi alınmadı. Kuşatma ve bombardıman altındaki Gazze'nin Mısır sınırındaki Refah kapsınının açılması yönünde bir irade dahi ortaya koyamamıştır. Toplantılarda alınan kararlar İsrail'in saldırılarının incelenmesi ve raporlanması sınırlarında kalmış, bu bile hayata geçirilememiştir. Zaten İsrail'in soykırımının raporlanmasına ihtiyaç da yok. Gazze'de yaşayan Filistinliler bunu yapıyorlar. Dünyanın birçok ülkesinde, polis estirdiği teröre rağmen soykırım

vahşeti protesto ediliyor. İki haftayı aşkın bir süredir ABD başta olmak üzere birçok ülkede üniversite gençliği soykırımı karşı direniyor. Siyonistlere karşı somut adım atmaktan imtina eden bu sefil teşkilat ise, üstüne vazife olmayan işlere soyunmuş görüntüsü veriyor.

İİT'nin 4-5 Mayıs tarihlerinde yapılan 15'inci zirvesinden de öncekilerle benzer bir tablo ortaya çıktı. 57 ülkenin bileşeni olduğu teşkilatın yayımlanan sonuç bildirgesinde "İsrail'in savaş ve insanlık suçlarının önlenmesine dönük diplomatik, ekonomik ve siyasi her türlü tedbiri alma" çağrısında bulunuldu. Türkiye'nin önerisi ile "İsrail'le işbirliği yapan ülkelerin soykırımı varan suçlara ortaklık ettiği" vurgulanırken, "Filistinlilere koruma sağlanması" kararı alındı.

Bu kararların her tarafından riyakarlık akıyor. Gerçekten "Filistinlilere koruma" sağlamak gibi bir dertleri olsaydı bunun için yapabilecekleri çok şey olurdu. Oysa Türkiye başta olmak üzere, bu devletlerin çoğu Gazze soykırımının arkasında duran esas güçle, yani ABD ile rezil ilişkiler içindedir. Hakan Fidan üst perdeden Siyonistlere laflar ederken, Türkiye'de İsrail'le işbirliğinin teşhir edildiği her eylem, her haber ve her sosyal medya paylaşımı saray rejiminin saldırıları ile karşılanıyor. Öyle ki 1 Mayıs eyleminde gözaltına alınan 5 genç "İşgalci İsrail işbirliği Erdoğan!" sloganı attıkları gerekçesiyle tutuklandı. İsrail'e jet yakıtı satıldığını sosyal medya hesabında paylaşan siyaset bilimci tutuklandı. "İsrail'le ticari ilişkiler kesilsin!" şiarının yükseltildiği eylemlere polis azgınca saldırdı. Gözal-

tına alığı kişilere işkence yapıldı. İsrail'le ticari ilişkileri ve gemi trafiğini açığa çıkaran gazeteciler tehdit edildi. Tüm bunlar yakın dönemde saray rejiminin soykırım suçlusu İsrail'le ortaklığını gizlemek için nasıl saldırganlaştığını gözler önüne sermektedir. İçerde bu tutumları alan saray rejiminin uluslararası bir toplantıda "Filistinlilere koruma" önermesi ve bunun diğer ülkeler tarafından alkışlanması sahtekarlıklarının, ikiyüzlülüklerinin ve aymazlıklarının göstergesidir.

Sonuç bildirisinde yer alan bir başka riyakarlık abidesi madde ise, yine Türkiye'nin önerisiyle "Uluslararası Adalet Divanı'ndaki soykırım davasına müdahil olma" çağrısıdır. Filistin için kurulduğu iddia edilen teşkilatın 57 ülkesinden hiçbiri, 7 Ekim'den bu yana Filistin'e benzeri görülmemiş vahşetle saldıran İsrail'e soykırım davası açmaya yanaşmadı. Güney Afrika'nın 2023 yılının aralık ayında açtığı davanın üzerinden aylar geçmesine rağmen hala "çağrı" düzeyinde kalan bu öneriler, söz konusu teşkilatın Filistin davasına nasıl yaklaştığını göstermektedir. Gerçek bir yaptırım kararı uygulamak şöyle dursun, görünürde bile Filistin halkının yanında olduklarına dair tek bir tutum almaktan acizler. Varsa yoksa çağrı, karar, söylem, hamaset, riyakarlık...

İçinde bulunduğumuz çağda emperyalizme ve Siyonizm'e karşı tutum almayan hiçbir güç Filistin halkıyla gerçek bir dayanışma gösteremez. İİT'ı oluşturan devletlerin Türkiye başta olmak üzere İsrail'le yoğun ilişkileri var. Emperyalistlerle zaten işbirliği içindedir. Hal böyleyken bu gericiler devletlerin Filistin halkından yana net bir tutum almaları beklenemez. Filistin davası onlar için emekçileri manipüle etmenin bir aracı ve bölgesel çıkarları için istismar malzemesidir.

Filistin halkının gerçek dostları dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkarak emperyalizme ve Siyonizm'e karşı mücadele eden, yüreği Filistin'de çarpan ilerici-devrimci güçler, işçi sınıfı, emekçiler ve gençlerdir. Filistin halkıyla/davasıyla samimi dayanışma ancak emperyalizme, Siyonizm'e, her tür sömürgecilığe, baskılara ve ayrımcılığa karşı ilkeli bir tutum alınabildiğinde mümkündür.

Lahey'den tutuklama emri talebi

Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) savcısı Karim Khan, İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ile Savunma Bakanı Yoav Galant hakkında "savaş suçları ve insanlığa karşı işlenen suçlar" sebebiyle tutuklama emri çıkarılması talebinde bulundu. Emperyalist/Siyonist güçlerin baskısı altındaki UCM, Hamas'ın üç lideri hakkında da aynı yönde karar aldı. Ancak alınan karar, mahkemenin tüm baskılarına rağmen Amerika ile Siyonist lobilere tam teslim olmadığına işaret ediyor.

Ceza mahkemesi Başkanı Karim Khan, pazartesi günü yaptığı açıklamada Netanyahu, Gallant ve üç Hamas liderinin, yedi aydan uzun süredir devam eden Gazze savaşıyla bağlantılı olarak Gazze Şeridi ve İsrail'de savaş suçları ve insanlığa karşı işlenen suçlardan sorumlu olduğuna inandığını söyledi.

Kararla ilgili açıklama yapan Khan, Siyonist şeflerle ilgili şunları söyledi:

"Ofisim tarafından toplanan ve incelenen delillere dayanarak, İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ve İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant'ın savaş suçları ve Filistin'e karşı işlenen suçlardan cezai olarak sorumlu olduklarına inanmak için makul gerekçelerim var."

İsrail'in eylemleriyle ilgili olarak Khan'ın açıklamasında, "Gazze'deki sivil halka yönelik diğer saldırılar ve toplu cezalandırmalarla birlikte açlığın bir savaş yöntemi olarak kullanılmasının etkisinin ciddi, görünür ve yaygın olarak bilindiği" belirtildi. Bunlar arasında "yetersiz beslenme, dehidrasyon, derin acılar, bebekler, diğer çocuklar ve kadınlar da dahil olmak üzere Filistin halkı arasında giderek artan sayıda ölüm" yer alıyor. Khan pazartesi günü yaptığı açıklamada, Netanyahu'nun savaş suçları ve insanlığa karşı işlenen suçlardan sorumlu olduğunu belirtti ve İsrail'i insanlığa karşı suç işlemekle suçladı.

Khan'ın soykırıma değinmekten kaçınması nasıl bir baskı altında olduğunu gösterse de Siyonist İsrail'in Uluslararası Ceza Mahkemesi tarafından savaş suçu işlemekle itham edilmesi önemlidir. Zira İsrail 76 yıldan beri bu suçu belli aralıklarla işlemektedir.

Ancak ilk kez insanlığa karşı Siyonistlerin işlediği suçlar uluslararası bir mahkeme tarafından adıyla anılıyor ve İsrail

devletinin tepesinde oturanların savaş suçlusu oldukları dünyaya ilan ediliyor. Bu karar ırkçı-Siyonist çeteninin insani, ahlaki ve siyasi hezimetidir aynı zamanda.

Ceza Mahkemesinin kararı Siyonist şefleri çileden çıkardı. Gazze'de devam eden soykırım savaşını organize eden "İsrail Savaş Kabinesi" Bakanı Benny Gantz, Netanyahu ve Gallant'a yönelik tutuklama emri talebinin başlı başına "tarihi boyutlarda bir suç" olduğunu öne sürdü. Gantz, "Teröre karşı savunma yapan demokratik bir ülkenin liderleri ile Hamas liderleri arasında paralellik kurmak, derin bir adalet çarpıtması ve bariz bir ahlaki iflastr" laflarını etti.

Soykırımcı rejimin şeflerinden biri olan ve en az diğerleri kadar savaş suçundan mahkum edilmesi gereken Gantz'ın küstahça sözleri, mahkeme kararının Tel Aviv'deki cellat takımını ne kadar rahatsız ettiğini gözler önüne seriyor. Savaş suçlularından İsrail Devlet Başkanı Isaac Herzog ise mahkemenin tutuklama emri talebini "son derece çirkin" olarak

nitelendirdi.

Mahkemenin talebinden rahatsız olanlar Siyonist şeflerden ibaret kalmadı. Gazze'deki soykırımın esas sorumlularından biri olan ABD Başkanı Joe Biden'da UCM'nin kararından rahatsız oldu.

"UCM tarafından İsrail'e yönelik suçlamaların aksine olup biten bir soykırım değil. Bunu reddediyoruz" diye açıklama yapan Biden, kararın hukuki bakımdan olmasa da siyasi ve ahlaki olarak kendisini de savaş suçlusu ilan ettiğinin farkındadır. Üstüne vazife olmadığı halde karara dair açıklama yapması, bir tür suç üstü yakalanma haline işaret ediyor.

Bu karara Almanya'nın sessiz kalması şüpheli. Zira soykırımcı İsrail lehine mahkemeye müdahil olan Alman emperyalizmi de İsrail'in savaş suçlarına yardım/yataklık ettiği için Nikaragua tarafından dava edilmişti. Karara tepki gösterme işini histerik, savaş kışkırtıcısı açıklamalarıyla bilinen "yeşil" Annalena Baerbock'un başında bulunduğu Dışişleri Bakanlığı üstlendi. Soykırım destekçisi Almanya'yı "inciten" şey ise, siyonist cellat takımı ile Hamas liderlerinin aynı kefeye konması oldu.

Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin aldığı kararın, İsrail'in Gazze'ye yönelik soykırım savaşının gidişatını etkilemesi verili koşullarda kolay değil. Nitekim savaş suçlusu olduğu mahkeme kararıyla da tescillenen Joav Gallant, ABD ile İsrail hamisi diğer Batılı emperyalistlerin çağrılarına rağmen, Gazze Şeridi'nin güneyindeki sınır kasabası Refah'a yönelik işgal saldırısını genişletmeye devam ediyor. Pazar günü, İsrail'in Gazze Şeridi'nin merkezindeki Nuseyrat mülteci kampına düzenlediği hava saldırısında 10'u kadın, 7'si çocuk 27 kişinin öldüğü bildirilmişti. İsrail her gün katliamlar yapmaya devam ediyor. Birleşmiş Milletler kaynaklarına göre İsrail 7 Ekim'den bu yana 35.000'den fazla Filistinliyi katletti. Öldürülenlerin en az üçte ikisi çocuk ve kadınlardan oluşuyor. Enkazlar altında ise halen 7 binden fazla kişinin olduğu tahmin ediliyor.

Şi Jinping'in Avrupa ziyareti

Çin Devlet Başkanı Şi Jinping, 5-10 Mayıs tarihleri arasında Fransa, Sırbistan ve Macaristan'a resmi bir ziyaret gerçekleştirdi. Üç ülkeyi kapsayan Avrupa turunun ilk önemli durağı Fransa oldu. Fransa önemli bir AB ülkesi ve Çin'in elektrikli otomobilleri söz konusu olduğunda önemli bir rol oynamaktadır. Şi, son beş yıldır Avrupa'ya ilk ziyaretini, jeopolitik çatışmaların yaşandığı bir dönemde gerçekleştirdi. Şi'nin Fransa'dan sonra yaptığı Sırbistan ve Macaristan ziyaretleri de uluslararası ilişkilerin aldığı bugünkü boyut itibarıyla önem taşıyor.

Ukrayna'daki savaş Avrupa siyasetini sarsmaya devam ederken Şi, bir dizi konuda Avrupa konsensüsünün "karşısında yer alan" iki ülkeyi ziyaret etti. Sırbistan, Rusya ile tarihsel olarak yakın ilişkileri olan, Pekin'le de iyi ilişkiler geliştiren, AB ve NATO üyesi olmayan bir ülkedir. Macaristan ise, Ukrayna'ya askeri desteğin devam etmesine karşı çıktığı için Kremlin'le dost olmakla suçlanıyor. Sırbistan ve Macaristan ayrıca, Çin ile AB'yi aşan bir işbirliği sürdürüyor. Macron, Economist ile yaptığı bir röportajda "ikili düzeyde küresel sorunlar üzerinde ortaklığa devam etme kararlılığını" dile getirdi. Ve "Çin'in uluslararası kurallara uyması için her şeyi yapacağını" söyledi.

Çin liderliği, Şi'nin Avrupa gezisini, "dostluğu ilerletme, karşılıklı güveni artırma ve geleceğe yönelik rotayı çizme yolculuğu" olarak nitelendirdi. Şi, Macron'la görüşmesinde, Fransa'ya Soğuk Savaş veya blok çatışmasını ortaklaşa önlemeyi önerdi. Bir arada uyumlu yaşamayı teşvik etmek ve eşit, çok kutuplu bir dünya için ortaklaşa çaba göstermek gerektiğini savundu. Ukrayna'daki savaş, Orta Doğu'daki durum, ekonomik işbirliği, iklimin korunması, yapay zeka, kültür, spor ve bilim alanlarında da işbirliği gibi konular, görüşmenin gündemleri arasındaydı.

Macron'un Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen'i ilk gün Şi ile üçlü toplantıya davet etmesi ise, Avrupa'nın ortak yaklaşımının yansıtılması çabası olarak yorumlandı. Zira daha geçen hafta Macron, Avrupa projesinin siyasi ve güvenlik boyutlarını güçlendirmemesi halinde dağılacığı uyarısında bulunmuştu. Çin ve Fransa devlet başkanları, ikili ilişkilerin stratejik istikrarının pekiştiril-

mesi, karşılıklı yarara dayalı işbirliğinin geniş potansiyelinden yararlanılması gibi bir dizi alanda fikir birliğine vardı.

Macron ve Avrupa Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen ile yaptığı üçlü toplantıda Şi, Çin ile AB arasında jeopolitik bir çatışma ya da temel bir çıkar çatışmasının olmadığını savundu. Çin ile AB'nin birbirini ortak olarak görmeye devam etmesi, diyalog ve iş birliğine bağlı kalması gerektiğine dikkat çekti. Ursula von der Leyen ve Macron'un, Çin'in devlet destekli otomobil üreticilerinin Avrupa pazarına akın ettiği ve "Çin'in kapasite fazlası üretim yaptığına" dair iddiaya, "kapasite fazlası diye bir şeyin olmadığını" vurgulayarak itiraz etti. Ukrayna krizine ilişkin ise Şi, "Ukrayna krizini Çin'in yaratmadığını ve bu krizin bir tarafı olmadığını, aksine Çin'in çatışmanın ilk ortaya çıkışından bu yana barış görüşmelerini kolaylaştırmak için yoğun bir şekilde çalıştığını" söyledi. Mevcut krizi, Çin'i itibarsızlaştırmak ve yeni bir Soğuk Savaş kışkırtmak için kullanan hiçbir söz veya eylemi kabul etmeyeceğini belirterek Macron'un hevesini kursağında bıraktı.

Tarafların Paris Olimpiyat Oyunları sırasındaki düşmanlıkların sona erdirilmesini savunmak konusunda anlaşmış oldukları bildirildi. Filistin-İsrail çatışmasına ilişkin Şi, Çin'in, Filistin sorununun erken bir tarihte kapsamlı, adil ve kalıcı çözümünü teşvik etmek için mümkün olan en kısa sürede daha geniş tabanlı, daha yetkili ve daha etkili bir uluslararası barış konferansının toplanmasını desteklediğini söyledi.

Şi'nin Avrupa ziyareti, kuşkusuz ki Çin'in jeopolitik hesaplarının bir sonucudur. Şi, özellikle Avrupa'nın Çin'in elektrikli araçlardan tıbbi cihazlara ve güneş panellerine kadar çeşitli sektörlerdeki "adaletsiz" olduğu iddia edilen ticari uygulamalarına yönelik incelemelerini yoğunlaştırdığı bir dönemde ticari gerilimleri hafifletmeyi amaçlıyor. Şi'nin ziyaretinin merkezinde ayrıca, Orta ve Doğu Avrupa'da Çin nüfuzunu sürdürme-güçlendirme çabası yer alıyor. AB eleştirmeni olan Macaristan'ın, bu amaç için özellikle faydalı olduğu değerlendiriliyor. Ülke, geçtiğimiz yıl yaklaşık on milyar Euro değerinde Çin yatırımını cezbedti. Potansiyel olarak sadece ekonomik ve yatırım konularının ötesine geçildi. Alt-

yapı ve güvenlik alanlarında da işbirliğini geliştirme isteği karşılıklı gibi görünüyor. Orban, ortaklığın, önümüzdeki birkaç yıl içinde Avrupa'nın elektrikli araç ve elektrikli araç aküsü üretiminin merkezi haline gelmesi açısından çok önemli olduğunu savunuyor.

Şi'nin 7-8 Mayıs tarihleri arasındaki Sırbistan Cumhurbaşkanı Aleksandar Vucic ile yaptığı görüşme, Yugoslavya'ya yönelik emperyalist saldırı sırasında Belgrad'daki Çin büyükelçiliğinin NATO tarafından bombalanmasının 25. yıldönümüne denk getirildi ve bunun sembolik bir önem taşıdığı ifade edildi. Çin büyükelçiliği alanına, dayanışmak amacıyla "Kosova Sırbistan'dır - Tayvan Çin'dir" pankartı asıldı. The Washington Post'un haberine göre, Şi Budapeşte'deyken hükümet yanlısı bir gazetede Macaristan'ı "Çin yatırımı için Orta Doğu Avrupa bölgesindeki bir numaralı hedef" olarak selamlayan bir köşe yazısı yayınladı. Ziyaret, Sırbistan tarafında ise, Çin'in Batı Balkanlar'daki ana ortağı konumunu güçlendirme fırsatı olarak görülüyor.

Sırbistan'a son yıllarda yapılan bu en üst düzey ziyaretin, Sırp liderliği tarafında ülkenin ekonomik büyümesini kolaylaştıracak ve yeni ortak projeler geliştirmek için bir fırsat olarak değerlendiriliyor. Geçtiğimiz on beş yıl boyunca Sırbistan, Çin ile yakın ekonomik ve siyasi ilişkilere dayanan kapsamlı bir stratejik ortaklık geliştirdi. Yanı sıra Sırbistan, Çin'le yakın ilişkiler sürdürüyor ve aynı zamanda Çin'in dünya çapında, özellikle de Küresel Güney'de ulaşım yollarına veya limanlarına on milyarlarca dolar yatırım yaptığı Kuşak-Yol ya da kimilerine göre Yeni İpek Yolu Projesi'nin üyesidir.

Şi'nin Macaristan ziyareti ise, diplomatik ilişkilerin kuruluşunun 75. yıldönümünde gerçekleşti ve her iki hükümet de "kapsamlı bir stratejik ortaklık" konusunda mutabakata vardı. Viktor Orban'ın Macaristan hükümeti, satılan araç sayısı bakımından Çin'in şu anda en büyük elektrikli otomobil üreticisi olan BYD şirketini cezbedti. Grup, Çinli akü devi CATL gibi Orta Avrupa ülkesinde bir fabrika inşa ediyor. Macaristan aynı zamanda

İpek Yolu'na üye olan birkaç AB ülkesinden biridir. Çin, Macaristan ile Sırbistan arasında 350 kilometrelik demiryolu bağlantısı inşa etmiş durumda. Şi'nin devam eden BRI altyapı projelerinden bazılarını Orban ile görüştüğü ve yeni projeler üzerinde anlaşmaya vardığı belirtiliyor. Görüşmede, Belgrad-Budapeşte hızlı demiryolu projesinin hızlandırılması konusunun da gündeme geldiği belirtiliyor.

Şubat ayında Yunanistan bu projeye katılacağını ve projeyi Atina'ya kadar genişleteceğini duyurmuştu. Böylece, Çin ihracatının güneyden Avrupa'nın kalbine ulaşması için alternatif bir rota oluşturarak İtalya'nın BRI'dan yakın zamanda çekilmesini dengeledi. Çin, Liszt Uluslararası Havaalanını Budapeşte'ye bağlayan demiryolu hattının yanı sıra uluslararası yük trafiğini başkentin dışına taşımaya yardımcı olmak üzere tasarlanan demiryolu halkası inşa edecek. Ayrıca, Çinli polis memurlarının Macaristan'da Çinli göçmen nüfusunun yoğun olduğu veya Çinli turist varlığının yüksek olduğu mahallelerde çalışmasına olanak tanıyan ikili güvenlik işbirliği anlaşmasının uygulanmasını da tartışmışlar var sayılıyor. Şi için Macaristan, önemli bir müttefik ve AB ekonomik alanına açılan bir kapıdır.

Şi ile görüşmede AB Komisyonu başkanı von der Leyen'i yanına alan Macron, AB'nin ağır sıkletleri olarak Berlin ile Paris'in bir araya geldiğini ve Çin üzerinde baskı oluşturabileceklerini göstermek istedi. Ancak Şi Jinping'in mevkidaşı Emmanuel Macron'u ziyaretinin resmi vesilesi olan 60 yıl önce Fransa ile diplomatik ilişkilerin kurulmasından bu yana dengeler önemli ölçüde değişmiştir. Geline aşamada ikinci büyük ekonomiyi temsil eden Çin, hemen her açıda benzeri görülmemiş bir yükseliş içindedir ve dünya siyasetinin seyrini belirlemede ABD'nin biricik küresel rakibidir. ABD ile kendi arasındaki hegemonya mücadelesinde, uluslararası ilişkileri belirlemede temel önemde bir rol oynuyor. Şi'nin Macron ile Von der Leyen karşısındaki kararlılığı da buradan geliyor.

Çin'den Tayvan'a “cezalandırma ve uyarı” kuşatması

Çin, egemenlik ihtilafı içinde olduğu Tayvan'ın yeni başkanı Lai Ching-te'nin göreve başlamasından üç gün sonra, Ada ve çevresini kuşatan kapsamlı askeri tatbikat başlattı.

Çin, 23 Mayıs'ta başlattığı iki günlük “Müşterek Kılıç-2024A” tatbikatıyla Tayvan'ı kuşatarak “cezalandırma ve uyarı” mesajı vermeyi amaçlayan geniş çaplı bir askeri tatbikat gerçekleştirdi. Lai Ching-te'nin göreve başlamasının hemen ardından yapılan tatbikat, Tayvan'ın “bağımsızlık arayışlarına” verilmiş sert bir yanıt niteliği taşıyor.

Çin Halk Kurtuluş Ordusu, “Bu tatbikat Tayvan'ın bağımsızlığına yönelik eylemlere karşı bir cezalandırma ve dış müdahalelere karşı bir uyarıdır” açıklaması yaptı.

Bu gelişme, Çin ve Tayvan, dolayısıyla ABD-Batı ve Çin arasındaki gerilimi daha da arttırdığı gibi, Çin'in Tayvan'ı “Anakarası” olarak gördüğü ve Tayvan'dan vazgeçmeyeceğini de bir kez daha hatırlattı.

Pekin yönetimi, Tayvan'ın Çin Halk Cumhuriyeti'nin ayrılmaz bir parçası olduğunu (ABD dahil başka devletler de bunu böyle kabul ediyor) sık sık hatırlatma ihtiyacı duyuyor. Zira Tayvan, Çin'le hegemonya savaşına giren ABD'nin her zaman kullandığı bir ayardır. Bu politikasından medet uman, ABD'nin adayı kullanarak provokasyon yapmasına zemin hazırlayan Tayvan yönetimi ise, “kendi egemenliğini ve bağımsızlığını koruma” yönündeki iddiasını sürdürüyor.

Tayvan rejiminin şefi Lai Ching-te'nin Partisi Demokrat İlerici Parti (DPP), ABD yanlısı bir çizgi izlemekte, Ada'nın Çin'in bir parçası olduğu tezine karşı çıkmaktadır.

Tayvan'ın bağımsız ya da Çin'in bir parçası olması ne uluslararası sermaye ve küresel güçlerin umurunda ne de ABD ve Batı'nın. Ancak Tayvan'ın yarı iletken çip üretimindeki yeri, jeostratejik konumu onu her iki taraf için de “önemli” kıyor.

ABD ve Batı'nın Tayvan'ı kullanarak Çin'in yükselişini durdurma çabası da hesaba katılınca, işin rengi değişiyor. Laf-ta Tayvan'ı Çin'in bir parçası kabul eden ABD, pratikte ise döne döne Tayvan üzerinden provokasyonlar yapıyor.

Çin'in ekonomik ve askeri gücünün artması, ABD ve Batı'da önemli bir “teh-

Çin'in Tayvan'a yönelik askeri tatbikatı, “bağımsızlık arayışlarına” karşı bir cezalandırma ve “dış müdahalelere” karşı bir uyarı niteliği taşımaktadır. Bu durum, ABD ve Batı'nın Çin'e karşı yürüttüğü ticaret savaşlarına verilmiş bir yanıt olarak da okunabilir. Çan Kay-Şek'ten buyana Tayvan, ABD ve Batı'nın Çin'i kuşatma stratejisinin kullanışlı bir aparatı olmuş ve olmaya devam ediyor.

dit” olarak algılanmakta ve buna karşı Tayvan üzerinden bir baskı unsuru yaratılmak istenmektedir. “Tayvan krizi”, ABD ve Batı'nın “Çin'i kuşatma, kontrol altına alma” olmadı, “Yükselişini durdurma” stratejisinin, ticaret savaşlarının önemli bir ayağıdır.

Tayvan'ın yarı iletken çip üretimindeki stratejik önemi, ABD ve Batı'nın Tayvan'ı kendi etkileri altında tutma çabasının bir diğer önemli sebebidir.

Tayvan, dünyanın en büyük yarı iletken üreticilerinden biri olarak, küresel teknoloji tedarik zincirinin kritik bir parçasıdır. Tayvan'ın Semiconductor Manufacturing Company (TSMC) gibi şirketler, dünya çapındaki çip talebinin büyük bir kısmını karşılamaktadır. Bu nedenle, Tayvan, Çin, ABD ve Batı için Jeostratejik, jeopolitik ve jeoekonomik açıdan büyük bir öneme sahip.

TARİH TEKERRÜR MÜ EDECEK?

Çin'deki iç savaşta, gerici faşist Ko-

mintang güçlerinin yenilmesi ve Tayvan'a kaçarak Çin'i “temsilen” bir “devlet” kurmaları, Çin ile Ada'nın birleşmesinde hep bir engel olagelmıştır. Komintang'ın Tayvan'da geçici hükümet kurarak “Çin Cumhuriyeti” iddiasını sürdürmesi, Çin'in Ada ile birliğine engel olmuş ve emperyalist güçlerin bölgedeki çıkarlarına hizmet etmiştir.

Tayvan'ın yeni yönetiminin bugün yapmak istediği, Çan Kay Şek ve partisi Komintang'ın (Çin Milliyetçi Partisi-ÇMP) tarihsel ihanetiyle eşdeğerdir.

Tayvan, ABD ile Batı tarafından stratejik bir piyon olarak kullanılmaktadır. ABD'nin Tayvan'a yönelik silah satışları ve askeri desteği, bölgedeki gerilimi tırmandırmakta ve Çin'in egemenlik haklarını ihlal etmektedir. Bu durum, ABD ve Batı'nın, Çin'in ilerlemesini durdurmak için yaptığı provokasyonlara bir yenisini eklemektedir.

Çine karşı yürütülen ticaret savaşları ve ekonomik ambargolarla birlikte, Tay-

van üzerinden yaratılan askeri gerilim, Çin'in küresel güç olarak yükselmesini engellemeye yönelik stratejik hamlelerdir. Çin'in son dönemde bu kışkırtıcı hamlelere daha sert bir üslupla yanıt vermeye başlaması, hegemonya çatışmasındaki gerilimin tırmanmaya devam edeceğine işaret ediyor.

Sonuç olarak, Çin'in Tayvan'a yönelik askeri tatbikatı, “bağımsızlık arayışlarına” karşı bir cezalandırma ve “dış müdahalelere” karşı bir uyarı niteliği taşımaktadır. Bu durum, ABD ve Batı'nın Çin'e karşı yürüttüğü ticaret savaşlarına verilmiş bir yanıt olarak da okunabilir. Çan Kay-Şek'ten buyana Tayvan, ABD ve Batı'nın Çin'i kuşatma stratejisinin kullanışlı bir aparatı olmuş ve olmaya devam ediyor.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları Kadın İşçi Çalıştayı sonuç bildirgesi:

“Güvenceli çalışma için kadın işçiler bir adım öne!”

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak 19 Mayıs tarihinde farklı kentlerden katılımlarla Kadın İşçi Çalıştayı gerçekleştirdik. Çalıştayımızda önümüzdeki dönem kadın işçi çalışmamıza dair yaptığımız değerlendirmeleri ve aldığımız kararları paylaşıyoruz:

-Başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere, kadınlar için zor bir dönemden geçiyoruz. AKP-MHP iktidarının kadınlara dönük saldırıları artarak devam ediyor. Krizin yükünün işçi ve emekçilere ödetirilmesinin bir parçası olarak kadın emeğine dönük saldırılar yoğunlaşıyor. 9. Yargı Paketi ve “yeni anayasa” tasarısında da görüldüğü üzere, Gerici-faşist iktidar “aileyi korumak” adına kadınların kazanılmış haklarına dönük yeni saldırı planları yapıyor.

-AKP iktidarının baskıcı, gerici, kadın düşmanı politikalarına karşı yıllardır mücadele eden kadın hareketi, tüm baskılara rağmen toplumsal hareketin en dinamik gücü olmaya devam ediyor. Ancak, toplum nezdindeki etkisine ve meşruiyetine rağmen, cinsel ezilmişlik ortak paydasında hareket eden orta sınıf eğilimli ve reformist-feminist çizgiye dayanan kadın hareketi yapısal zaafı nedeniyle bir sınıra dayanmış bulunuyor. Tüm sınırlarına rağmen demokratik kadın hareketini desteklemeye, bu hareketle kesişme noktalarını önemsemeye devam edeceğiz.

-Genel planda kadın hareketinin güçlü, sağlıklı ve istikrarlı bir zemine kavuşmasının yolu sınıfsal temellere dayalı, kadın-erkek işçilerin birliği ve dayanışmasını esas alan kadın işçi hareketinin güçlenmesinden geçmektedir. Sınıfsal eksenli devrimci bir kadın hareketinin gelişmesi için kadın işçilerin örgütlenmesi temelinde önümüzdeki süreçte çabalarımızı kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz.

-Kadın işçi çalışmamız kapsamında 2024 yılının ocak, şubat ve mart ayı boyunca “Tüm fabrikalarda/işyerlerinde, OSB’lerde ve mahallelerde 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler açılmalı!” başlıklı kreş çalışması yürüttük. Çalıştayımızda kreş çalışmasını farklı yönleriyle ele aldık.

-Gerek kadınların istihdama katılımı gerekse çocukların erken eğitimi için önem taşıyan kreş hakkını işçi ve emekçilerin gündemine taşıyabilmek, aynı za-

manda güncel tabloyu analiz edebilmek hedefiyle bir çalışma yürüttük. Bu kapsamda bildiri dağıtımları, duvar gazetesi, stikır çalışması, stand çalışması gerçekleştirdik. Kreş hakkı temelinde tarihsel deneyimleri incelerken, sendikaların kreş çalışmalarını da irdeledik. Aynı zamanda yürüttüğümüz anket çalışmasında 19 il ve 83 fabrikadan ağırlıklı kadın işçiler olmak üzere yüzlerce işçi ile kreş gündemi üzerinden iletişim sağladık.

-Belli bir yaygınlıkla yürütülen çalışmaya rağmen, kreş çalışmasının fabrika zeminlerine dayanmasındaki eksikliklerin yanısıra; çalışmayı daha etkin ve gönüllü kılabilmek açısından eylemli tarz başta olmak üzere daha etkili yol ve yöntemlerin kullanılması konusunda yetersizliklerimize vurgu yaptık.

-Güvencesiz çalışmanın yaygınlaştığı ve kadınların üzerindeki bakım yükünün daha da artırılmak istendiği bir süreçte, “kreş hakkı” gündemli çalışmanın devam etmesi ve bu talebin önümüzdeki dönemde çalışmamızın temel başlıklarından biri olması gerektiği sonucuna vardık.

-Kapitalistlerin fabrikalarda, işletmelerde ve OSB’lerde kreş açma yükümlülüğünü yerine getirmesi için; belediyelerin seçim vaadi olarak gündemine alıp göstermelik adımlar attıktan sonra ortada bıraktığı mahalle kreşlerinin açılması için, “Tüm işyerlerinde ve mahallelerde 7/24 açık, nitelikli, ücretsiz kreş hakkı!” için mücadelemizi sürdüreceğiz.

-Çocuk bakımının yanı sıra hasta, yaşlı ve engelli bakımı da kadınların üzerine yıkılıyor. Toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınması gereken hasta, yaşlı

ve engelli bakımı toplumsal değer yargıları vb. nedenlerle aile bireylerinden kadınlar üzerine tanımlanıyor.

Gerek kadınlar üzerindeki bakım yükünün toplumsallaşması, gerekse de hasta, yaşlı ve engelli bireylerin sağlıklı ve nitelikli bakımlarının sağlanması için mücadele yürüteceğiz.

-Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte sosyal yıkım saldırılarının arttığı ve krizin tüm faturasının işçi ve emekçilere kesilmek istendiği bir süreçten geçiyoruz. Sermaye iktidarı ücretleri açıkl sınırında tutmayı, bununla birlikte esnek ve güvencesiz çalışma biçimlerini yaygınlaştırmayı hedefliyor.

Öte yandan, düzen siyasetinde “yumuşama” söylemleriyle algı oyunları yapılırken, 1 Mayıs sonrasında gerçekleştirilen tutuklama terörü ve Kobanê davasında verilen cezalar demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırıların tırmanacağını gösteriyor.

Bunların yanı sıra “ailenin korunması” adı altında kadınların kazanılmış haklarının da tırpanlanması gündemde. Tüm bu saldırılar hiç kuşkusuz ki en başta emekçi kadınları ilgilendiriyor.

-İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, tüm bu kapsamlı saldırılar karşısında “Güvenceli çalışma ve yaşam için kadın işçiler bir adım öne!” çağrısını yükselteceğiz.

Öte yandan, kadın işçi ve emekçilerin de sefalet ücretlerine mahkum edilmek istenmesinden yola çıkarak, temmuz ayında asgari ücrete zam yapılması talebini yükselten ilerici-devrimci sendikalarla birlikte “İnsanca yaşamaya yetecek ücret!” çağrımızı büyüteceğiz.

-Son dönemde gerçekleşen işçi direnişlerinin pek çoğunda kadın işçiler ön saflarda yer aldı. Çalışma koşulları ve ücretlere ilişkin taleplerin öne çıktığı direnişlerde, kadınlar yaşadıkları sınıfsal sorunların yanı sıra işyerlerinde kadın kimliğine dönük baskı, taciz ve mobinge de karşı çıkıyorlar. İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, yoğunlaşan ekonomik ve sosyal sorunlar nedeniyle önümüzdeki süreçte artması kaçınılmaz olan işçi direnişleriyle aktif dayanışma içinde olmaya devam edeceğiz, çalışma alanlarımızdaki kadın işçilere direnişin sesini taşımak için özel bir çaba göstereceğiz.

-İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadın işçi çalışmamızda yılları bulan bir birikimimiz var. Bu birikimimizden etkin şekilde faydalanmak amacıyla, gerek kadın sorunu ve kadın işçi çalışmasına bakış konusundaki değerlendirmelerimizi, gerekse de kadın işçilere dönük araçlarımızı toparlamak için adımlar atacağız. Aynı zamanda çalışmamızın bir parçası olarak mevcut yayınlarımızı da daha aktif hale getireceğiz.

Sermaye sınıfının tüm işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırılarını püskürtmenin yolu devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçiyor. Bunun bir parçası olan kadın işçi hareketini büyütme çabamız kesintisizce sürecektir!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

24 MAYIS 2024

Gericiliğin ortak dili

D. İnci

Ataerkil kapitalist düzende kadın çok yönlü sömürülmekte, erkek cinsten daha aşağı görülmektedir. Kadın, “doğası gereği” erkeğe göre zayıf, naif, güçsüz ve korunmaya muhtaç olarak kodlanmaktadır. Bu klişeye göre kadınlar daha duygusal erkekler ise daha rasyoneldir. Kadınlara biçilen bu konum, onları daha düşük ücretle, daha güvencesiz işlerde çalıştırmanın, çoğu durumda işsiz bırakmanın “meşru” gerekçesi sayılıyor. Kadın işsizliği ise aile-çocuk bakımı gibi gerekçelerle “görünmez” kılınmak isteniyor. Böylelikle kadınlar hem toplumsal yaşamdan dışlanmakta hem şiddetin hedefi haline getirilmektedir.

Kadınların yaşadığı bu sorunlar, kadının “doğası/ fıtrati/ yaratılışı” gibi dini ya da kimi zaman sözde bilimsel argümanlarla gerekçelendiriliyor. Gericilik bu şekilde ortak bir “dil” oluşturuyor. Türkiye’de ve dünyada bu tür söylemler sisteme hizmet eden “uzmanlar” tarafından kullanılıyor. Pek çok örneği olmakla birlikte bunun güncel son örneği Yunanistan Sağlık Bakan Yardımcısı Dimitris Vartzopoulos’un kadın cinayetleri ve aile içi şiddet hakkındaki açıklamalarında görüldü. Aynı zamanda “psikiyatrist” olan Dimitris Vartzopoulos şunları söyledi:

“Doğada erkek her zaman saldırgan- dır. Çünkü avlanan ve saldırgan bir şekilde yiyecek arayan odur. Dişi ise farklı işler içindir, doğurmak ve türü desteklemek içindir. Dolayısıyla işin doğası gereği erkek saldırgan, bu nedenle kadın cinayeti kavramının gerçekten biyolojik bir temeli vardır.”

Kuşkusuz bu tarz “biyolojik” gerekçelerle kadına yönelik şiddeti ve ezilmişliği meşrulaştırmaya hizmet eden bakış açısı ve söylemler yeni değil. Bu zihniyete göre, kadın ile erkek arasındaki biyolojik farklılıklar toplumsal iş bölümü ve kadının sosyal konumlanışının sebebidir. Bu şekilde ayrımcı, cinsiyetçi bakışa sözde bilimsel kılıf bulunuyor. Bu zihniyete göre erkeklerin kadın öldürmesi “olağan” bir şeydir.

Bu bilimsel kılıf, biyolojik deterministlerin ileri sürdüğü savlara dayandırılıyor. İnsanın gelişiminde belirleyici etkenin genler olduğunu iddia eden biyolojik deterministler, toplumsal, sosyal ve kültürel etkenleri göz ardı ediyor. Bu indirgemeci bakış açısı, diğer canlı türlerinde

görülen şiddet örnekleriyle ya da erkek ve dişi arasındaki hormonal farklardan savlarına kanıt arıyor.

Erkek “doğasının” daha çok saldırgan, rasyonel, güçlü; kadının ise daha hassas, duygusal, özgeci olduğu, evrimsel uyum çerçevesinde avantaj ve dezavantajlar bakımından ele alınıyor. Bu şekilde bir hiyerarşi kurularak cinsiyet ayrımcılığı “doğal” bir şeymiş gibi sunuluyor. Kadının günümüz toplumsal yaşamındaki sosyal konumu ya da mesleki tercihleri biyoloji ve evrimsel psikoloji gibi bilim dalları alet edilerek izah ediliyor.

Ortada çok ciddi bir saptırma var. İnsanın diğer canlı türleriyle ortak evrimsel geçmişe sahip olmasıyla, şiddetin bu evrimsel kökenle ilişkilendirilerek meşrulaştırılması “bilimsel” kılıfa uydurulmuş bir cinsiyetçilik. Cinsiyetçi zihniyetlerine “kanıt” bulmak isteyenler, en çok genetik benzerlik yakınlığından dolayı, şempanzelerde görülen şiddet olaylarını örnek gösteriyor. Bonobolar ile şempanzelerin taşıdıkları genlerin %96-99’u insan genleriyle aynı. Oysa nedense hep şempanzelerden örnekler verilir. Zira şempanzeler de baskın cinsiyet erkekler, dişileri yönetir. İyi alet kullanıp, iyi avlanırlar. Diğer maymunları da avlaya-

bilirler. Oysa Bonobolarda dişiler popülasyondaki baskın cinsiyettir ve erkekleri yönetirler. Bonoboların ölümcül öfke davranışları sergiledikleri görülmemiştir (*). Çok örnek verilebilir ancak konuyu çok uzatmadan biyolojik deterministlerce kullanılan bu argümanların bilimsel bir geçerliliği olmadığı, açık bir taraflılıkla, eklektik örneklerle konuya yaklaşımları rahatlıkla görülebilir. Aynı durum IQ çalışmalarıyla siyahilerin beyazlardan aşağı olduğunu sözde ispatlayan ırkçılar için de geçerlidir.

Erkeğin kadına üstünlüğü konusunda “bilimsel” gerekçelendirmelerin bir diğeri de hormonların neden olduğu savıdır ki bunun da bilimsel bir geçerliliği yoktur. İnsan gibi kompleks bir organizma söz konusu olduğunda ne sadece hormonlar belirleyicidir ne de genler. Salt biyolojik yapının insan davranışlarını belirlemediği de bir başka gerçektir. Bu yaklaşımlar insanın tüm sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik vb. alanlardaki yaşam deneyimleri ve bunların insanların tercih ve davranışlarında oynadığı rolü yok sayar.

Türünü çeşitli özellikleri bakımından diğer tüm hayvanlardan üstün değerlendiren ve yarattığı uygarlıkla övünen

“insan”, her nedense kendi türünden 2 milyon yıl önce farklılaşmış şempanze türünde görülen şiddet eğilimini günümüz insanının uyguladığı şiddete gerekçe yapıyor. Böylesi işgüzar açıklamaların ciddiye alınacak bir yanı yoktur.

İster dini, ister sözde bilimsel gerekçelerle izah edilsin, gericiliğin kullandığı bu ortak dilin de kadının eşitsizliğinin de gerisinde kapitalist ataerkil düzen vardır.

Özel mülkiyet düzeninin ortaya çıkışıyla sınıflı topluma geçiş aynı zamanda kadınların toplumsal yaşamda ezilmişliğiyle birlikte gelişir. Kadına aşağı bir konum dayatan cinsiyete dayalı hiyerarşi, biçim değiştirerek günümüze dek gelmiştir. Kendinden menkul bir “kadın doğası” olmadığı gibi, böyle bir “erkek doğası” da yoktur. Bunu söyleyenler toplumsal sınıf ve sosyal statülerin tarihsel oluşum ve gelişimini göz ardı ederek, kadının çok yönlü sömürsünü ve ezilmişliğini, yani kapitalizmi sürekli kılmaya çalışıyorlar. Sermaye egemenliğine dayalı bu statüko değişmesin, eşitliğe dayalı sosyalist bir toplumsal düzen kurulmasını istiyorlar.

*<https://evrimagaci.org/sempanzeler-ile-bonobolar-arasindaki-benzerlikler-ve-farkliliklar-nelerdir-185>

Çifte sömürüyü derinleştirme planı: “Güçlü aile!”

Sarayın Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, iktidar tarafından hazırlanan “Ailenin Korunması ve Güçlendirilmesi Vizyon Belgesi ve Eylem Planı”nı açıkladı. Söz konusu planın içeriği, AKP-MHP rejiminin uzun süredir aile üzerinden kadın emeğine dönük saldırılarının yeni bir aşamaya ulaştığına işaret ediyor. Dini referanslar gözetilerek hazırlanan plan kadınların kazanılmış haklarını hedef alıyor. Aile kavramı üzerinden kadını görünmez kılmaya çalışan gerici-faşist iktidar, böylelikle sermayeye hizmette yeni bir adım atıyor. Planın ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının hız kazandığı bu dönemde gündeme getirilmesi, söz konusu saldırıların sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hayata geçirileceğini gösteriyor.

Bakan Göktaş, 15 Mayıs’ta tanıtımını yaptığı planın Aile Çalıştayları’nda ve 8. Aile Şurası’nda hazırlandığını söylüyor. Oysa ki 81 ilde düzenlenen Aile Çalıştayları’na kadın alanında çalışma yürüten demokratik kitle örgütlerinin katılımı engellendi; imamların, tarikatların ve dini vakıfların görüşlerine yer verildi. Çalıştayların gündem başlıkları ise “güçlü aile” söyleminin bir aldatmacadan ibaret olduğunu ortaya koyuyor. Zira söz konusu planın içeriğinde nafaka hakkının gaspı, 6284 sayılı şiddet mağduru kadınların koruması yasaının kaldırılması, genç yaşta evliliği teşvik için kredi verilmesi, medeni kanunda değişiklik yapılması vb. yer alıyor.

ESNEK VE GÜVENCESİZ ÇALIŞTIRMA SALDIRISI

Bakan Göktaş eylem planı ile amaçlarını “aileyi tehdit eden zararlı akımlara karşı mücadele”, “refah düzeyinin yükseltilmesi”, “aile merkezli sosyal politikaların artırılması”, “dijital dünyanın risklerine karşı aileyi korumak” şeklinde sıralıyor. “Eylem planı” içerisinde yer alan saldırıların en önemlilerinden biri ise, kadın emeği sömürsünü derinleştiren çalışma modelleridir. Göktaş, kadınların esnek ve güvencesiz çalışmaya mahkûm edilmesini “ailelerin refah düzeyinin yükseltilmesi” diye pazarlıyor:

“İkinci amacımız, ekonomik, sosyal, kültürel ve insani kalkınma ile yakından ilişkili olan ailelerin refah düzeyinin yükseltilmesi. Bu hedef doğrultusunda

ailelerin sosyo-ekonomik hayata katılımını teşvik etmek, yeni bilgi ve becerileri kazanmalarını destekleyeceğiz. Ayrıca esnek ve uzaktan çalışma modeli ile mahalle tipi kreşler gibi uygulamalarla ailelere destek olacağız.”

İşçi ve emekçilerin büyük çoğunluğunun açlık sınırında bir yaşama mahkûm edildiği koşullarda “esnek ve güvencesiz çalışma modelleri” ile ailelerin refah seviyesinin yükseltileceğini iddia etmek kaba riyakarlıktan da öte bir şeydir. Bu, küstahça bir şekilde emekçilerle alay etmektir.

Ekonomik krizin derinleştiği koşullarında sermayenin ihtiyacı emeğin daha da ucuzlatılması ve kadınların dönemsel aralıklarla işgücüne dahil edilmesidir. AKP-MHP koalisyonu tam da bunu yapıyor.

Gerici-faşist iktidar çocuk ve yaşlı bakımı ile ev işlerini tamamen kadının sırtına yükleyip eve hapsederken, öte yandan “esnek” çalıştırarak kadın emeğini daha da ucuzlatmayı hedefliyor. Göktaş’ın “ailelerin refah seviyesinin yükseltilmesi” söylemi kaba bir aldatmacadır. İktidarın böyle bir amacının olmadığı krizin faturasını işçi-emekçilerin sırtına yıkan icraatlarından da asgari ücreti açlık sınırının altına çekmesinden de bellidir.

Kadını aileye bağımlı kılan ve tek başına yaşam kurmasının olanaklarını ortadan kaldıran “çalışma modelleri”, bir

başka yanıyla gerici-faşist iktidarın kadını aile dışında yok sayan zihniyetinin somut göstergesidir.

Bahsi geçen “mahalle tipi kreşler” ise işçi ve emekçilerin en yakıcı taleplerinden biridir. Her dönem vaat olarak kalan “kreşlere” işçi ve emekçiler ulaşamazken, var olanlar da kapatılıyor. Nitelikli, ücretsiz, 7/24 açık kreş yalnızca kadınların değil, tüm işçi ve emekçilerin ortak talebidir.

BOŞANMANIN ZORLAŞTIRILMASI, MEDYAYA SANSÜR, EVLİLİK YAŞI

“Eylem planı” boşanmanın zorlaştırılması, nafaka hakkının gasp edilmesi, çocuk yaşta evliliğin meşrulaştırılması, kadına yönelik şiddette tedbir kararının alınmasının zorlaştırılması, yaşlı bakımının kadının üzerine bırakılması vb. saldırılar da içeriyor.

Bakan Göktaş “Medyada aile yapımızı ve değerlerimizi hedef alan yapımlara karşı tedbirler alacağız” derken, medyaya yönelik süregiden sansürün “aileyi korumak” maskesi altında artacağına işaret ediyor.

Göktaş’ın “küresel riskler ile demografik dönüşüme karşı nesillerin muhafazası” diye tanımladığı şey ise, kadınların evrensel kazanımlarının Türkiye’ye yansımalarını ortadan kaldırmaya dönük bir hazırlıktır.

AİLENİN GÜÇLENDİRİLMESİ Mİ KAPİTALİZMİN BEKASI MI?

“Ailenin güçlendirilmesi” demagojisinin “Şimşek programı” ile derinleşecek ekonomik-sosyal yıkım saldırılarıyla birlikte gündeme getirilmesi tesadüf değil. Zira, sermaye ve devlet krizin faturasını işçi-emekçilere keserken, emekçilerin bilincini bulandırmak için aileyi kutsayan söylemler piyasaya sürüyor. Çünkü aileler üzerinden emekçilerin öfkelerini kontrol altında tutmak, devletin üstlenmesi gereken görevleri kadının üzerine yüklemek, orta çağ kalıntısı gerici ideolojilerini topluma dayatmak ve sermaye düzenini tahkim etmek gibi emekçi ve kadın düşmanı icraatlarını “ailenin güçlendirilmesi” makyajı ile örtmeye çalışıyorlar.

Gerici-faşist iktidar 9. Yargı Paketi’nde, anayasa tasarısında, yeni müfredat taslağında “aile” kavramı üzerinden kadın haklarını hedef alıyor. İktidarın bu topyekûn saldırılardaki öncelikli hedefi krizin çok yönlü faturasını işçi-emekçilere yıkmak, toplumsal mücadelenin önemli dinamiklerinden olan kadın hareketini ise ezip sindirmektir. Bu nedenle çifte baskı, ezilmişlik ve sömürüye maruz kalan kadınların mevcut haklarına sahip çıkması ve saldırıları püskürtmesi için işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte örgütlü mücadeleyi yükseltmesi hiç olmadığı kadar elzem hale gelmiştir.

“Maarif Modeli” ve AKP’nin “beka meselesi”

G. Umut

Milli Eğitim Bakanlığı’nın “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli” adını verdiği yeni müfredat programı 26 Nisan’da taslak olarak açıklandı ve 10 Mayıs’a kadar “kamuoyunun görüşüne açık bir biçimde” sunuldu.

MEB’in resmi sitesinde yapılan açıklamaya göre, 1 milyon 662 bin 780 kez indirilen taslağa ilişkin “67 bin 284 görüş iletildi”. Yine MEB’in bilgilendirmesine göre, önerilerin Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı’nca incelenmesinin ardından 2024-2025 eğitim öğretim döneminde yeni müfredat geçerli olacak. MEB kendi taslağını “önerilere” açtığını iddia etse de bu sürecin katılımcı ilerlediği anlamına gelmemektedir. Bu konuda iletilen öneriler şeffaf bir biçimde görülemediği için bu uygulamayla sadece “katılımcılık” görüntüsü verilmektedir. Oysa bu kaba bir sahtekarlıktan ibarettir. Zira eğitim emekçileri sendikası Eğitim-Sen’e bile taslak iletildi.

“2023 Eğitim Vizyon Belgesi” ve devamı olan “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli” isimlendirmesi manidardır. Maarif, “Bilgi ve kültür”, “eğitim ve öğretim sistemi” anlamına gelmektedir. Osmanlı döneminde milli eğitim için kullanılan bir isimdir. AKP iktidarının yeni eğitim modeli tartışmalarını bu isimlendirme ile açmasının nedeni ise, ismin tam olarak taslağın gerici içeriğini yansıtmıyor olmasıdır.

“Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli” AKP’nin “yeni yüzyılında” eğitim alanındaki “yerli ve milli” projelerinin toplamını içermektedir. Söz konusu müfredat ise kapitalistler, YÖK, MEB, Diyanet ve tarikatlarla birlikte yürütülen MESEM

ve ÇEDES gibi projelerin tamamlayıcısı niteliğindedir. Bu ise eğitim sistemi içerisinde az da olsa kalan bilimsel içeriklerin köküne kibrit suyu dökülmesi anlamına geliyor. Kısaca birkaç örnek vermek gerekirse; Türkçe dersinde dil bilgisi müfredattan çıkarılırken, Matematik dersinde ise İntegral kaldırıldı. İlkokullar için belirli gün ve haftalarda “Kut’ül Amare” ve “Şehitlik Günü” eklendi. Örnek “bilim insanı” olarak askeri pilot “Alper Gezeravcı” tercih edildi.

AKP iktidarı döneminde eğitim-öğretim programlarının her kademesi sayısız kez değiştirildi. 22 yıllık iktidarı boyunca AKP, 9 kez Milli Eğitim Bakanı, 17 kez ise eğitim programlarında değişiklik yaptı.

Gerici ve ticari eğitim politikaları, art arda yapılan değişikliklerle müfredata

eklendi. Yapboz tahtasına çevrilen eğitim sistemi adeta delik deşik edildi. Rejim her adımında bilimin gereklerini daha çok dışladı, dini duyguların kaba istismarına dayalı projeleri ise çeşitli isimlendirmelerle küçük çocuklara pervasızca dayattı, dayatıyor.

AKP-MHP iktidarı eğitim kurumlarını kullanarak genelde topluma, özelde ise çocuklara dinci-gerici ideolojiyi dayatmak için sistematik ve sinsi bir şekilde çalıştı. Bu kapsamda birçok gerici uygulamayı hayata geçirdi: 4+4+4 eğitim sistemi, “stratejik plan”, “eğitimin vizyonu”, gerici vakıf-tarikat-cemaat protokolleri, “değerler eğitimi”, “Asım’ın nesli projeleri”, “ÇEDES” uygulaması ve “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli.” Farklı adlar altında gündeme getirilen bu saldırılar ideolojik bir bütünlük taşımaktadır.

Tüm bunlar belirlenmiş bir plana

göre peş peşe dayatılan gerici hamlelerdir. Öte yandan, bu saldırılarla eğitim süreci kapitalistlerin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmektedir. Tüm projelerin ve modellerin “MESEM” ile uyumlu olduğunu ve temelini bunun oluşturduğunu bir an bile gözden kaçırmamak gerekir.

Kapitalistlerin örgütü Türk Sanayici ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD), yeni müfredat programının duyurulmasının ardından yaptığı yazılı açıklamada eğitimin “gerçek beka meselesi” olduğunu ifade etti. Daha önce “meslek lisesi memleket meselesi” türünden açıklamalar yapan kapitalistler, eğitim alanında hayata geçirilen uygulamaların ismini koymuş görünüyorlar. Zira “yeni müfredat”, hem AKP’nin hem de sermayenin “gerçek beka meselesi”dir aynı zamanda.

12. sınıfa giden bir lise öğrencisiyim. Bu yazıda yoksul öğrencilere sınavlarda sunulan “şıkları” anlatacağım.

Bizler devlet okulunda okumamıza rağmen sürekli para talep edilen öğrencileriz. Eğer iyi bir üniversitede, iyi şartlarda okumak istiyorsak bu sınav için günde en az 6 saat ders çalışmak, hayatla bütün bağımızı kopartmak ve kesenin ağzını açmak zorundayız. Almamız gereken ders kitapları, girmemiz gereken denemeler var. Hepinizin bildiği gibi artık dershanelerde eğitim almak sadece zengin ailelerin çocuklarına mahsus bir

Doğru şık: “Parasız, nitelikli eğitim”

imkan. Devlet ise buna gerek kalmadığını iddia ediyor. Onun yerine “yepyeni” bir sistem sunuyor. Bu sistemin ismi; destekleme yetiştirme kursları (DYK).

Peki bu DYK’nin gerçeği ne? Her öğrenciden en az 20.000 TL istiyor, karşılığında test kitapları, dolap yapımı, sıcak su ve hijyenik tuvaletler vaat ediyorlar. Ücretsiz olan haklarımız, onların vaatleri bizlerin ise soyulmasının aracı oluyor. Yani devlet bize “dershaneye verecek

paranız yok ise olmayan paranızı bize verin, biz de zaten yapmamız gerekenleri sizi soyarak yapalım” diyor.

DYK’ya katılan öğrenciler derslere girecek öğretmenleri seçme hakkına sahip iken, yoksul öğrencilere arada kalan öğretmenlerle nitelsiz, özensiz eğitim sunuluyor. Onlara okulda ayrı kat, soru-çözüm odaları, geniş kütüphaneler verilirken bütünü eğitimciler hizmetlerine sunulurken bizlere 30-40 kişilik sınıflar

reva görülüyor. Buna isyan ettiğimizde ise, “biz zaten bunu yoksul öğrencilerimiz dershanelere mahkûm edilmesin, ucuz eğitim alabilsin diye yapıyoruz” gibi sahte gerekçeler sunuyorlar. Yani “yoksul olacaksınız da o kadar yoksul olmayın” demeye getiriyorlar. Bizim buna cevabımız ise açık: “Ucuz eğitim” size kalsın, biz parasız, nitelikli, ulaşılabilir eğitim talep ediyoruz!

BAŞAKŞEHİR’DEN BİR LİSELİ

Yasaklar baharın gelişini engelleyemez!

Geçtiğimiz günlerde Bursa Uludağ Üniversitesi öğrenci toplulukları rektörlüğe bahar şenliği yapmak için başvuruda bulundu. Talep, rektörlük tarafından şu gerekçeyle reddedildi:

“Artık eskisi gibi bizim ahlak ve gelenegimize uygun olmayan tasvip etmediğimiz şenlikler olmayacak. Akşam saatlerinde kızlı erkekli böyle konserler istemiyorum.”

Bu gerici ve keyfi tavır üzerine öğrenci toplulukları, üniversite yerleşkesinin de yer aldığı Görükle’de belediye tarafından gerçekleştirilecek gençlik festivaline dahil olma kararı aldı. Festivalde yer alan topluluklar üniversite yönetimi tarafından kapatılmakla tehdit edilse de öğrenciler kararlarından geri adım atmadı.

Bahar şenlikleri üniversitelerde yıllardır süregelen bir öğrenci etkinliğidir. Özellikle köklü üniversitelerde gelenekleşmiş ve mücadele edilerek kazanılan bir alan haline dönüşmüştür. Genellikle üniversitenin ilerici öznelerinin örgütlediği, alternatif grupların ve muhalif sanatçıların davet edildiği, özgün sorunların dile getirildiği, stantların açılabilirdiği, öğrenci topluluklarının kendi üretimlerini sergileyebildikleri şenlikler yazık ki geride kaldı. Geline nokta diyebiliriz ki ODTÜ dışında alternatif bahar şenliklerinin örgütlenebildiği bir üniversite kalmadı. Öğrencilerin yoğun ısrarları üzerine kayyım rektörlerin tam denetiminde gerçekleşen içi boşaltılmış bahar şenlikleri ise geçmişte üniversite bileşenlerinin kolektif emekle gerçekleştirdikleri şenliklerle alakasızdır.

Öyle ki artık bahar şenlikleri sermayedarların sponsorluğu çerçevesinde, ücretli ve “makul” şarkıcıların davet edildiği konserlere dönüşmüş durumdadır. Buna rağmen, saray tarafından atanan gerici rektörler şenlikleri tamamen yasaklamak için çaba harcıyorlar.

KEYFİ YASAKLARA KARŞI MÜCADELEYE!

Geçtiğimiz haftalarda ODTÜ Bahar Şenliği’nin Devrim Stadyumu’nda yapılmasına izin verilmedi, Ankara Üniversitesi İnek Bayramı’na kısıtlama getirildi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi’nde gerçekleştirilmek istenen şenlik yasaklandı, Koç Üniversitesi ise fahiş fiyatlı

konseri öğrenciler izlemesin diye kampüs içerisinde adeta duvar ördü...

Tablodan da anlaşılacağı üzere bahar şenlikleri bugün keyfi engellemeler, sansür dayatmaları ve türlü saldırılar ile yasaklanmak istenmektedir. Bu yasakların gerisinde ise hiç kuşkusuz iktidarın her fırsatta dile getirdiği “kültürel egemenlik” sağlama; dindar/kindar ve sorgulamayan bir nesil yaratma hedefine ulaşma hevesi yatmaktadır.

Tüm bu saldırılar karşısında öğrenciler birbirlerinden güç aldı, susmadı, kabullenmedi. ODTÜ’de keyfi yasağa karşı binlerce öğrenci günlerce rektörlük önünde eylemler gerçekleştirdi. Ankara Üniversitesi öğrencileri İnek Bayramı’nı

tüm keyfi dayatmalara ve sansür saldırısına rağmen gerçekleştirdi. Bursa Uludağ Üniversitesi öğrencilerinin çabası, yasaklar karşısında irade koyabilmenin örneklerinden biri oldu. Koç Üniversitesi öğrencileri barikatların önünde eylemler gerçekleştirdi. Dinci-gerici zihniyetin küstahça dayatmalarına, baskıyı arttıran kayyım rektörlere, üniversiteleri arka bahçeleri haline getiren sermayeye karşı tek çıkış yolu mücadeledir. Bu gerici ablukayı dağıtmak, kalıcı baharları getirebilmek için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

M. NEVRA

Siyonist İsrail’in ABD, İngiltere ve batılı emperyalist güçlerin desteğini alarak Filistin halkına karşı uyguladığı soykırım ve işgal saldırısı 8. ayına yaklaşıyor. Dünyanın bir dizi ülkesinde emekçiler ve gençler Filistin halkıyla eylemli dayanışmayı büyütüyor. Eylemli dayanışmanın en anlamlı örnekleri ise Nisan ortasından bu yana ABD, Kanada, Almanya, Fransa, Yunanistan, İsviçre, Hollanda ve bir dizi başka ülkede bulunan üniversitelerde yaşanıyor.

Başta ABD olmak üzere İsrail destekçisi birçok devlet, 7 Ekim Aksa Tufanı’ndan bu yana Gazze’de süren soykırıma karşı kitlelerin yükselen sesini kısmak için saldırılar hayata geçirdi. Tüm bu

Soykırıma karşı işgal, boykot, direniş!

baskı ve saldırılara rağmen ABD’deki Columbia Üniversitesi öğrencilerinin başlattığı görkemli direniş ABD sınırlarını aştı, farklı ülkelerdeki üniversitelere yayıldı. Filistin halkıyla dayanışma eylemlerine dönük saldırılara karşı güçlü bir yanıt verilmiş oldu.

Dünya çapında gençliğin ve eğitim emekçilerinin soykırım saldırılarının hedefinde olan Filistin halkıyla dayanışma eylemlerini güçlendiren bu çıkışı emperyalistleri ve İsrail işbirlikçilerini fazlasıyla rahatsız etti. Üniversite işgallerine va-

ran bu eylemli dayanışmaya tahammül edemeyen sermaye devletleri azgın polis saldırılarını hayata geçirmeye başladı. Sadece ABD’de 2000 binden fazla öğrenci gözaltına alındı. Birçok ülkede kurulan dayanışma kamplarına dönük polis saldırıları gerçekleştirildi. Ancak, tüm bu saldırılara rağmen Filistin halkıyla dayanışma eylemleri gün geçtikçe büyüyerek sürüyor. Sözde “demokratik” yönetimleri ile övünen ülkelerin demokrat maskesi de dünyanın dört bir yanında süren direnişlerin karşısında düşmüş

bulunuyor.

Filistin’e yönelik soykırım saldırılarına, sermaye devletlerinin Siyonist rejimle sürdürdükleri ilişkilere, demokratik haklarının gasp edilmesine karşı direniş ve enternasyonal dayanışmayı büyüten üniversite gençliğinin ve akademisyenlerin mücadelesinin yanındayız. Herkesi Filistin halkı ile dayanışmayı büyüten üniversitelilerin mücadelesini sahiplenmeye çağırıyoruz.

Emperyalizm ve Siyonizm enternasyonal dayanışma ve mücadeleyle yenilecek! Direnen halklar kazanacak!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
16 MAYIS 2024

Baskıya, savaşa ve sosyal yıkıma karşı;

Haziran Direnişi

ruhıyla mücadeleye!

